CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"Be ye kind one to another, tenderhearted, forgiving one another, even as God for Christ's sake hath forgiven you." Eph. 4 : 32

AUGUST 12th 1960 - No. 456 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

15th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

August 6, 1945 - Fifteen Years Atomic Bomb

NO SAFETY LEFT!

The sirens of Hiroshima did not even sound an air-raid alarm that bright morning of August 6, 1945 when a lonely B-29 bomber appeared high up in the sky, hardly visible to the naked eye. Nor did the two Japanese soldiers sense approaching disaster when they saw a tiny white parachute slowly descending upon the city readying itself for a day's work. But for all practical purposes at a quarter past eight that morning Hiroshima had ceased to exist. A single atomic bomb had destroyed 65,000 of the city's 90,000 buildings. The Public Affairs Committee of the U.S. Senate later released more statistics: Some 80,000 men, women, and children had been killed, another 70,000 seriously wounded. 90 percent of the medical doctors had died, an even higher percentage of nurses. An area of 4,4 square miles had been completely burned. The heat in the heart of the explosion was estimated at 55 million degrees.

Eyewitnesses filled in the details. "A blinding flash shot across the sky. A terrific explosion shook the earth. People fell to the ground, blinded and stunned; houses collapsed, trees burned to ashes, a rain of fire swept over the earth consuming everything within its reach in splitseconds. People's clothes were torn from their bodies and their skin burnt; for a second the raw flesh seemed to be cooking, and frizled into a frightful coagulation of blood and froth. Then it was all over."

Het mag bij U nog volop zomer zijn maar de zwaluwen hebben alweer dagelijks hun volksvergaderingen en vliegexersities met het oog op de komende trek naar het zuiden die ze nog deze maand gaan ondernemen. Ze houden hun "vacantie" tot volgend voorjaar in Centraal en Zuid Amerika.

Yes, who shall find words to express the writhings of a city in the throes of a gruelling death . . . the charred corpses . . . the thick smoke . . . the formless rubble of buildings, dust and ashes . . . above it the giant mushroom of doom in a sky that had lost all color . . . below the mute scorched ground . . . and among it survivors staggering like ghosts, mangled, burned, naked, with blistered faces . . . a woman tottering past holding in her arms a baby with no longer anything human about it . . . a man clawing himself along with his fingers over the singed pavement . . . an unending procession of pitiful figures, struck dumb by horror.

The martyrdom prolonged itself startlingly the following days in people that had been protected from the direct blast by concrete walls. Penetrating gamma-rays and neutrons affected the bone marrow, also causing decomposition of the blood-cells; most victims succumbed within five days to this radiation decease.

Several years later the mysterious enemy still wrought its tragedies among the innocent. Close to 8,000 babies were born, deficient, deformed, cripple and abnormal.

Growing Fear

That was August 6, 1945.

Most Americans were thrilled at first by the tidings of the new miracle weapon which seemed to promise an early end of the war. With V-J Day, however, the events at Hiroshima and Nagasaki (bombed three days later at the price of 40,000 dead and an equal number injured) were temporarily forgotten in the rejoicing over the surrender of Japan. When Americans again turned to consider the meaning of the atomic bombs, they were not quite so jubilant. Said Prof. T.R. Fox of Yale University: "The new weapon has turned out to be something like out of Pandora's box. Now that it has been let our of the box it can never be put back. There is no such thing as "undiscovering" an new discovery".

"FRIENDLY" NIKITA

"I only have to press a button"

(See also page 6)

The first to panic in the sight of unleashed powers, were the scientists who had presented the world with the bomb.

Albert Einstein, then perhaps the greatest of all living physicists, declared in a letter to Congress that all people, everywhere, are constantly threatenend with sudden destruction. And a year later commenting on further political developments lamented: "from the viewpoint of political mentality prevailing at present it seems illusory, even fantastic, to hope for the realization of conditions which warrant the abolishment of despair."

Dr Harold C. Urey, 1934 Nobel prize winner for his discovery of heavy hydrogen and director of the project work of the Uranium Committee that led the way to the construction of the Atomic Bomb, wrote in 1946:

'I am a frightened man. All the scientists I know are frightened — frightened for their lives, and frightened for your lives. Atomic war could unleash forces of evil so strong that no power of good could stop them; make no mistake, other civilizations have died because they would not learn their lessons in time. Those who even think of an atomic arms race, those who boast of battleship and air power, those who speak of using national force to maintain peace simply do not understand the crowded house of fear the world has become."

Never before in history were scientists so upset about the outcome of their inventions. Never before did natural scientists devote so much attention to the ethical implications of their achievement. Overnight the Federation of American Atomic Scientists was organized with the purpose of finding ways to rid the world of the menace of nuclear weapons. Great physicists became masters of morals and stumped the forums of the world. But they appear to have been far more succesful in fabricating the A-Bomb than in guiding mankind in using it. The ethical implications were never fully comprehended, new fears became old fears and life went on.

Growing Arsenals

The laboratoria of the nations brimmed with new ideas. The Atomic Bomb of 1945 was soon obsolete.

In the early 1950-s the public became aware of another type of bomb, variously known as the hydrogen-, fusion- or thermonuclear bomb. On November 1, 1952 a test took place which was generally believed to be the equivalent of six million tons of T.N.T. explosives. It caused an island to disappear and created a hole of a mile in diameter.

Another test on March 1, 1954 took place in the Pacific with an explosive power of 13 million tons of T.N.T. It severely exposed 23 Japanese fishermen 90 miles from the blast so that one of them subsequently died. A small hydrogen bomb equals the power of 5 million tons of T.N.T. explosives is known to be capable of devestating nearly 150 square miles by blast and subjecting about 800 sq. miles to searing heat.

Fallout and other radio-active materials may prove even deadlier weapons. Dr. Ansley J. Coale reported to the Social Science Council of the U.S.A. the many effects of gamma rays and other byproducts in the manufacture of plutonium. An atomic bomb planted by submarine or dropped with time fuse from a surface craft into New York harbour could send several millions tons of water a mile or more into the air. If a thirty mile wind were blowing toward the city in less than an hour a deadly rain would be falling over the whole city. Most people would be killed by gamma radiation. After the first hour of panic the city's exits might be so clogged with wrecked cars and corpses that only a trickle of people would be able to escape. (From the testimony of Paul Nitze before a U.S. Senate Sub-committee)

The dismal picture might be completed by pointing in this connection to the intensive research that is being undertaken in the field of bacterial warfare.

Said Prof. K.V. Thimann of Harvard: "A pound of diphtheria toxin could kill 13 million people, if scattered as a mist. Toxin of Botulism is deadlier still. Then there is a gas called **Tabun** which drives man mad. While ambassadors are in fruitless negotiations the enemy could start silent uncontrolable epidemics. A small nation could easily afford this kind of warefare."

Dr. Oppenheimer of the California Institute of Technology summed it all up in his book, The Fallacy of Preventive War: "U.S. squadrons could wipe out 40 million people in the U.S.S.R. Russia might reply by launching a bacterial attack. Russia would die of radio activity, the U.S.A. would die from plagues."

With intercontinental missiles and space rockets having been perfected to a high degree, it appears a Herculan task to prevent these agents of death from being delivered to any population centrum on this continent.

It must not be said that this outlook is high-strung or hypothetical. The assumption that the nations will not dare to unleash these powers or that the leaders would be too charitable to plunge humanity into so much misery is a wholly unwarranted one. In an armed conflict statesmen will do anything to protect their populations and armies. The Christian nations used the Atomic Bomb to end the war which took a toll of 250,000 casualties from unprotected civilians.

Counteracting The Threat

The young medical student Frankenstein in Mary W. Shelley's novel created a monster that destroyed him. Nervous physicists envisioned the legend come true. Would the world come to its end under the scourge of nuclear weapons?

The first reaction of the scientists was: save the world by banning the bomb. Albert Einstein pleaded with the American government to stop all the research and further development. He himself withdrew from all atomic projects as soon as the tidings of Hiroshima and Nagasaki reached him. But the naivity of the noble idea became apparent instantly. The hope that the U.S.A. could maintain a monopoly on nuclear warheads was as illconceived as it was shortlived.

Military history from 1945 on has unmistakably taught that there is no counter-weapon against atomic missiles. The only military defence against atomic attack is counter-attack which would spell global suicide. (The wavering and frustrating defence policy of Ottawa is part of this whole picture: "Arrow" fighterplanes and "Bomarc" missiles were already outdated when they were designed).

Worried scientists assisted by numerous other idealists turned thereupon to the "World-government" idea. By worldgovernment they meant a world authority strong enough to enforce its will upon even the greatest powers. Their maxim was: World-government or nothing. They got nothing. In one year 13 organizations were formed to promote this cause. The plans were never materialized beyond the stage of Garry Davis sitting in a little tent before the Arc de Triumph as World Citizen No. 1.

It was clear that world-government could only be created by a voluntary act of the world powers or by a victorious war waged by those nations who wished to impose such a government. The first possibility is obviously excluded, the second ons would defeat the very purpose of the movement for it would entail nuclear warfare, possibly the end of the world.

Most realistic of all efforts have been those toward a system of international control of atomic weapons. Already on October 3, 1945 President Truman declared: "The hope of civilization lies in international arrangement looking if possible to the renunciation of the use and the development of the atomic bomb." He added profeti-

(See page 2)

FIFTEEN YEAR ATOMIC BOMB

(Continued from page 1)

cally: "The difficulties in working out such an arrangement are great." The next year the Atomic Energy Commission of the United Nations was set up. The U.S.A. submitted to the world the Acheson-Lilienthal report on which the famous Baruch-proposals were based. Mr. Baruch presented these himself for the U.S. at the dramatic First Session of the U.N. Atomic Energy Commission. The proposals called for managerial control and ownership of all energy activities dangerous to the world. This agency was to be created by and function under the A.E.C. It was to be named: The International Atomic Development Authority. The U.S.A. stipulated that this body be given power to punish violaters and that such action would not be subjected to veto power by any of the members of the Security Council of the U.N.

The Russians have always violently objected to this last clause. Moreover the Russian proposals called for the destruction of all existing stock of weapons before the control machinery of Development Authority had been set up. At that time Russia did not have the atom bomb. Since then they have caught up in the atomic race. Negotiations to achieve effective control of atomic energy have bogged down ever since. Belgium's Henry Spaak correctly observed: "Absolute confidence among nations is needed for control and this appears to be well nigh a supernatural gift."

God and Man

When the scientists turned moralists their failure to lead humanity to safer havens brought out an age-old truth. The greatest threat to man will not basically change this conduct. The world since 1945 adopted itself casually to a situation fraught with a potential danger that would have left the physicists of Hiroshima's days aghast.

This is also due to the fact that every change in history needs a certain period of adjustment. Before 1930, the beginning of the industrial age, changes were few. A wheel turned no faster in Hannibal's time than it did in the days of George Washington (Cousins). The following 130 years brought such technological changes that dwindled the inventions of the previous 6000 years into nothingness. But the subsequent development of the art and principles of human conduct in view of those momentous changes has utterly fallen behind the technological development. Russia's superiority in rocketry gave the pursuit of natural sciences in the Western hemisphere another unwarranted boost.

The following dialogue ended one of the sessions of the U.S. Senate's special Committee on Atomic Energy:

Senator (now vice presidential candidate) **Johnson:** " . . . you scientists have got a long way ahead of human conduct; and until human conduct catches up with you, we are in a precarious condition — unless you scientists slow up a little and let us catch up."

Dr. Langmuir (of General Electric Research): "Scientists are not going to slow up; they are going faster."

It remains to be seen when or whether mankind will bring up the moral stability in view of the scientist's quickened stride. But if ever the call for the light of God's Word upon the fields of natural sciences and the humanities in a changing Society has been an urgent one, it should be now. Never before has the Church of Christ been presented with a greater challenge to preach a message relevant to the world situation. Seldom have Christians had an opportunity to bring such urgent intercessory prayers before their Father in heaven. Has it been for their supplication that the powder-keg stood?

The world's problem is basically the problem of man confronted with God, his fellowman and the creation of God. Where these relationships are corrupted, man's intellectual thinkering with God's handiwork is of utmost danger to man and fellowman.

Therefore the cause of Christ today demands from it adherents the utmost:

- to preach the forgiving of the Almighty God and a new life.
- to make the Word of God relevant as the startingpoint in all endeavour of learning and human relationships, where it identifies man, and expounds the purpose of the created order in its being brought up to God.
- by being compassionate in prayer and hope for a dying world commending it to God's grace.

And, finally, a pessimist becomes a man of steady trust and love when he prays through the signs of the day, Come Lord Jesus, yes, come quickly!

Louis Tamminga.

EEN FAMILIE-SUCCES

"Hoe wilt U ze allemaal bij U op de farm houden?", werd vaak gevraagd aan Frank Cook te Yarmouth, Nova Scotia, een farmer met negen zoons. Maar deze vraag is door Mr. Cook succesvol opgelost in een zodanige manier, dat vele farmers, ook met minder zoons, jaloers op hem kunnen zijn.

Het verhaal gaat terug tot 1929 toen Frank Cook en zijn vrouw een melkroute kochten van 39 quart per dag. Vandaag de dag kopen ze de melk op van 20 boeren uit de buurt en hebben ze bovendien zelf een veestapel van 150 stamboek Guernseys. Ze bezitten een modern dairybedrijf met een dagelijkse omzet van 4500 quarts. Acht van hun zonen en een kleinzoon zijn in het bedrijf werkzaam. Op de foto, van links naar rechts: Mrs. Cook, Mr. Cook, Francis Sr., Francis Jr., Kenneth, Neil, Bill, Steve, Arnold, Joe en Hugh.

(CBC-photo).

EUROPEAN STUDENTS HOME BOUND

Their one year of U.S. high school and American family living finished, 110 teenagers from Holland, Germany, Finland, Austria, Ireland, England, Denmark and France left Montreal aboard the Greek Line *Arkadia* for their homelands. Looking thoroughly American in clothes and habits, they were indistinguishable from the other members of the 1400 passenger list sailing for Europe.

Sponsored by the Michigan Council of Churches, the students, now 14-18, were picked from their overseas schools for unusually high aptitude and knowledge of current events, brought over here by the Council, and placed in households throughout the State (Michigan). Headquarters of the project is in Arbor where the students reassembled and arrived at shipside via bus.

Most of them, besides their American bought clothes, had at least one present for their family back home as well as personal keepsakes too large to stow away. These ranged from overstuffed teddybears to hifi records and baseball bats.

Many of them spoke "American" without a trace of another accent, complete with the latest slang. More than interviewed said they'd probably be back as citizens one day.

(Greek Line)

RESOLUTE BAY

(Canadian Scene) — Door Commissaris Gordon Robertson, Deputy Minister of Northern Affairs, die onlangs terugkeerde van de vergadering van de uit tien man bestaande Northwest Territories Council, die een week lang duurde en bijeenkwam in Resolute Bay, N.W.T., precies 1100 mijl van de Noordpool, wordt er nadrukkelijk op gewezen, dat Canada's verre Noorden veel dichterbij het centrum van de moderne wereld ligt dan de Canadezen geneigd zijn te denken. Resolute Bay op het rotsachtige Cornwallis Island, 1700 mijl recht ten Noorden van Winnipeg en de hoofdstad van het verre Canadese Noorden, is dichterbij Noorwegen en sommige delen van Sovjet Rusland dan bij Ottawa. De Council, een deels gekozen, deels benoemd lichaam, dat de North West Territories bestuurt, heeft het noordelijkste vergaderpunt van enig besturend lichaam ter wereld.

DAGELIJKS IN 34 TALEN

De Russische propaganda machine werkt thans weer op volle toeren. Duizenden sprekers, tolken, technici etc. worden ingezet om de Russische propaganda over de wereld te verspreiden.

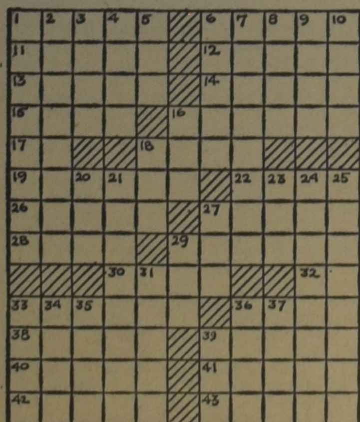
Op onze kaart geven wij een overzicht van het apparaat dat de Russen voor hun buitenlandse propaganda ter beschikking hebben. Het aantal radio-uitzendingen naar het West-Europa is, in verhouding tot de andere zenduren, verrassend groot. Het omvat zelfs ruim 3x meer zendtijd dan de Russen aan propaganda voor Oost-Europa besteden. Als tweede op de lijst staat het Midden-Oosten, waar de Russen hun spreekbuizen wekelijks bijna 200 uur op richten. Bij de beoordeling van de cijfers moet men wel bedenken, dat elke taal een aantal uren zendtijd krijgt; alle uitzendingen naar de diverse landen leveren ons dan het totaal aan zendtijd op dat de Russen gebruiken. De Russische propagandazenders werken dan ook dag en nacht en zenden totaal in 34 talen uit. Het blijkt dat de programma's in één centraal punt worden samengesteld, n.l. Moskou. Van Moskou uit gaan de "programma's" dan via verschillende zenders de lucht in. Onzichtbaar voor het oog, maar des te duidelijker waarneembaar werkt dan de koude oorlog in de aether.

Hoe hoog de Russen de "afvallige" Tito wel zit, blijkt duidelijk uit het feit, dat men alleen aan Joegoslavië de helft van de tijd geeft, die men nodig heeft voor heel Oost-Europa. Zonder omwegen toont onze kaart ook aan, dat de Russen Azië en Europa het belangrijkste gebied voor hun propaganda achten.

Weekly X-Word Puzzle

ACROSS
1. Fast
6. Kind of vote
11. Very slow (mus.)
12. Harangue
13. Month
14. British peers
15. Fly wide
16. An instant
17. Fish
18. Leap
19. Seized (slang)
22. God of love
26. Excellent!
27. Cudgel
28. Courtroom cry
29. Gloss
30. Frank
32. Japanese measure
33. Offshoot
36. Girl's name
38. Catches, as a trout
39. Strong
40. Early Peruvians
41. Harden
42. Untidy
43. Ventured

DOWN
1. Long-legged bird
2. Stone engraver
3. Blunders
4. Shield
5. Sanskrit school
6. City of wickedness
7. Wind instruments
8. Garden tool
9. Solar disk
10. Direction
16. Wet earth
18. Kind of engine
20. Spelling ——
21. World War II rocket launchers
23. Deserter
24. Opera introduction
25. Arranged in succession
27. Celestial body
29. Permit
31. Cat's pet name
33. A leveler
34. Corn bread
35. Fabulous bird (poss.)
36. Laboratory lamp
37. A trip
39. Mr. Caesar

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

The National Union

"Of Calvinistic Schools in the United States and Canada".

By J. W. F. Uitvlugt

Tell us all about it. Give us the facts in a nutshell. What is the National Union?

I'll give you the main facts in a couple of nutshells; coconut-shells.

Two of the three men who "started" the National Union were among my intimate friends. One has passed on to his reward. His name was Andrew Blystra. He was born in Anjum in 1886, became a teacher, and came to the U.S. in 1904. Started teaching in Holland, Mich. He had been a leading man in our Christian Schools for forty years when I met him and a deep friendship began. Until his death in 1953, he was my mentor. Only God knows what this friendship has meant to me and for my teaching career. I bless his memory.

The second man was Mark Fakkema, another leader among us. Blystra and Fakkema were the men used by God, to inspire me for the Cause of Christian Education. Fakkema left our Union in 1946 to lead another group of Christians in the development of their school-system.

The third man is Henry J. Kuiper, still in active service as a teacher in the Holland Christian High School. Though I know him well, I have not had the privilege of toiling with him on intimate terms as I did with the first two.

There are several others of the Old Guard whom I could name as the leading men of almost a generation ago, with whom I became intimately acquainted and who were instrumental in setting me on fire for Christian Education. God grant me courage to carry the torch as they have done.

It was in September 1920 that the three "forged the first links of a chain that was to bind our Christian Schools together in an organization for service and mutual advancement." It was the birth of the National Union of Christian Schools, or the N.U.C.S. for short, or shorter still, the National Union.

The records show that our first Christian School was opened in 1878 in Kalamazoo, Mich. A second school began in Grand Haven in 1880. Two more were started in '81, one in Grand Rapids, the other in Muskegon. Chicago started a school in '84 with a school in Roseland.

★

So it went; a school here and a school there, each struggling along by itself, doing the best they could. When the National Union was born in 1920, only eight schools joined. How the organizers battled against indifference and lack of cooperation! What patience! And what hardships! Travelling wasn't as easy then as it is now. But what stick-to-it-iveness! Imagine; of the 80 schools in existence, only 8 affiliated with the Union!

In 1917 there were 73 schools with 10,401 pupils and 287 teachers.

In 1942 there were 91 schools with 14,814 pupils and 472 teachers.

Slow growth, very slow. Then the pace quickened. In 1943 our first Christian School in Canada was opened in the Holland Marsh and this scribe the teacher-principal. How vividly I remember the first letter from Mark Fakkema, who was then serving as General Secretary of the Union, having given up the principalship of the Chicago Christian High School to devote all his time and talents — at a lower salary — to the development of the Union "for service and mutual advancement" of all our schools. Then he got my letter telling him about the opening of our first school in Canada, and what could the Union do to help us? His answer came by return mail. "Welcome Brother! This makes the Union "International" instead of National. Tell us what your problems are and we will help all we can."

A few weeks later Fakkema came to see for himself, met with the Board, spoke to the Society. We were "in". Glorious days!

No, the name has not been changed to "International" in spite of the enthusiasm of Fakkema. "The National Union" has become such a household-word with the brethren there, that it would be hard to change. Besides, they don't like to make the name longer than it is. I have suggested that the "National" be dropped, but so far the only change has been to add a subtitle: "A Union of Calvinistic Schools in the United States and Canada."

Oh, well. we get along just as well.

The acceleration in growth continued. During the 5 years from '37 to '42, the enrolment in all our schools increased from 13,700 to 14,800; a bare eleven hundred. But in the next 5 years, from '42 to '47 enrolment went up from 14,800 to 21,500 or 6 times as much. And last year the figures had risen to 45,641, in 231 schools with 1,678 teachers.

What about the growth in Canada?

From the 1 school in 1943, with 19 pupils and 1 teacher and 7 Board members; the figures for '59 were: (for Ontario) 21 schools with 2,467 pupils, 74 teachers, and 174 Board members.

Interested in Canada's growth? Of course. Here are the facts:

1943 and '44 — Holland Marsh, from 19 to 25 pupils.

In '45 Lacombe came with the second school in Canada, total 41 pupils and 2 teachers. The following year Lacombe and Holland Marsh have 85 pupils and 3 teachers. Next year both schools have 129 pupils and 4 teachers. In '49 there are schools in Edmonton and Vancouver, but they are not affiliated with the N. Union. There are 173 pupils and 6 teachers. In '50 the same 4 schools are there, Edmonton has "joined", 201 pupils and 8 teachers. In '51 still the same 4 schools, all in the N. Union, 349 pupils and 11 teachers.

In '52 we find the second school in Ontario. Hamilton has begun. Now there are 484 pupils and 15 teachers.

Ontario grows as follows: Sarnia '53; Aylmer '54; Jarvis, Springdale (by "splitting" from the Holland Marsh School), and Strathroy; Drayton and Trenton in '56; Bowmanville, Chatham, Toronto, Wellandport, in '57; Brampton, Brockville, Clarkson, Hamilton High, St. Catharines, Willowdale, Woodstock, Wyoming in '58.

British Columbia added in '53, Abbotsford with 81 pupils and 3 teachers; Ladner in '54, with 21 pupils and 1 teacher; in '55, Langley and New Westminster with 87 pupils and 3 teachers; in '56, (Haney, with 24 pupils and 2 teachers). In '58, Richmond with 50 pupils and 2 teachers.

The school in Edmonton became three schools with 444 pupils and 13 teachers.

This, then, is the story of the numerical growth of the National Union. The first 25 years were the years of struggle for existence, but also the years of laying the strong foundation of a truly Calvinistic Christian organization. The struggle of the N.U. must be seen as a part of the struggle of the Christian Reformed Church to maintain its integrity as a Church, based on the Calvinistic and Reformed interpretation of the revealed will of God. Do you realize how important our schools are? Then you will be able to understand how important the National Union is.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelt temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Het is een ruw primitief leven met veel openlijke zonden en lijfsgevaar.

(26)

Nu eerst voelde hij de hondebeten in zijn been schrijnen. Zijn hart bonsde, want zo zijn vlucht door zijn bewakers werd ontdekt, wachtte hem een wisse dood op hun langzame vuren.

Hij zag de dag aanbreken, liep verkeerd en keerde haastig terug tot het Indianenpad dat naar de rivier leidde.

Van verre zag hij midden op de rivier de "grote kano met de witte vleugels" het schip, dat hem naar Nieuw Amsterdam zou brengen.

Scherp tuurde hij naar de hem beloofde kleine boot.

Mijn God — de boot lag er, doch te ver op de oever om hem vlot te krijgen.

Hij trok met zijn verminkte handen boven zijn kracht, doch er kwam geen beweging in.

Toen wierp hij zich op de grond, zette er zijn tengere schouders onder en stootte bij het opstaan zijn gewonde been. Een golf van angst overspoelde hem.

De dag was aangebroken en alles was stil; er was geen menselijk wezen om hem bij te staan. Hij keek radeloos naar het grote schip dat voro anker lag.

De bergtoppen aan de overzijde vingen reeds het eerste zonlicht. De nacht was voorbij.

Ik moet roepen, dacht hij.

— Monsieur .... mijnheer .... capitaine .... ik ben hier .... le bateau est attaché ....

Het geluid van zijn stem drong ver over het water, doch de bemanning sliep en hoorde hem niet.

Radeloos liep hij opnieuw naar de boot, scherp luisterend of hij reeds de stemmen van zijn bewakers hoorde. Toen, in een uiterste krachtsinspanning, wrikte hij opnieuw.

— Mon Dieu — je vous remercie beaucoup ....

Hij trok de boot in het water en sprong er haastig in. Zijn handen trilden en het angstzweet stond op zijn gezicht.

Toen nam hij de roeispanen.

Hij was twee dagen en twee nachten in het vooronder en dacht er te sterven van de stank.

De derde nacht kwam ds. Megapolensis heimelijk aan boord met de tijding dat de Mohawks de pater zochten en dat de Hollandse kolonisten bevreesd waren dat de wilden hun beesten zouden doden en hun huizen verbranden.

De kapitein zei nors: — Ik heb mijn woord aan de pater gegeven en daar blijft het bij.

Dominee Megapolensis knikte instemmend. — Laat mij bij hem, verzocht hij.

Bij het licht van een kaars stonden zijn tegenover elkaar. De Hollandse predikant, die op drie en twintigjarige leeftijd het roomse geloof vor de gereformeerde religie had verwisseld en de franse jezuïetenmissionaris met zijn verminkte handen.

— Zeg mij, wat gij mij moet zeggen, zei Jogues.

Megapolensis sprak hem aan in de kerktaal en vertelde, dat de vijanden hem zochten en dat de Hollanders vreesden voor hun wraak.

Jogues antwoordde: — Si propter me orta est tempestas, projicite me in mare; Neemt mij op en werpt mij in de zee, zo zal de zee stil worden want ik weet, dat deze grote storm ulieden om mijnentwil overkomt.

— Laten wij met de commies spreken, zei Megapolensis. Hij verwacht ons.

Het was een koude nacht.

Van Curler en De Labadie zaten bij het haardvuur te wachten.

Jogues zette zich huiverend van de nachtkoude bij hen neer.

Van Curler zag dat de pater rilde en schonk hem haastig een roemer wijn, die hij gretig dronk.

Zwijgend luisterde Jogues naar hetgeen over hem was besloten. De Hollanders van Rensselaerswijck, die sedert jaren in vrede leefden met de Mohawks, wilden hun beloften aan de pater nakomen, doch achtten het nodig dat hij zich zou schuilhouden tot de storm bedaard was.

Voor de eerste haan kraaide bracht Labadie hem naar een huis, dat diende voor de handel met de Indianen.

Jogues werd naar de vliering gebracht, waar hem een plaats werd gewezen tussen vaten en kisten.

Eerst de volgende morgen zag hij de bewoner van het huis: een norse oude man, die duidelijk liet blijken dat de vluchteling hem onwelkom was.

Het water, dat hij iedere morgen zwijgend neerzette smaakte naar loog.

De zes weken, welke hij op de hete vliering doorbracht onder rijen drogende tabaksbladeren, brachten hem de kwelling van hitte en slecht voedsel, benevens de tergende twijfel of zijn vlucht Gode welgevallig was. Daarenboven bleek het huis slecht gebouwd en vertoonden de houten wanden van zijn verblijf zoveel scheuren en kieren, dat er voor de vele bezoekers weinig nodig was om hem te ontdekken.

Toen Jogues bemerkte, dat ook de Mohawks tot de geregelde bezoekers van het handelshuis behoorden, voelde hij zich benauwd van alle kanten. Sedertdien verborg hij zich overdag in een der grote vaten, waarin ook Megapolensis hem aantrof toen deze, niet gerust op het gedrag van de narrige oude man, op inspectie uittoog.

Toen hij de trap opklom sloeg de benauwende hitte hem op de keel. Hij keek rond doch zag niemand.

Eerst toen Jogues, die zijn bezoeker door een spleet had herkend, het waagde zijn hoofd uit het vat te steken, ontdekte Megapolensis de vluchteling.

Jogues, gewend ontberingen te doorstaan, had zich voorgenomen niets te laten blijken van de slechte behandeling die hij van de oude winkelhouder ondervond, doch toen Megapolensis, blakend van gezondheid, hem de hand reikte en hem op de man af vroeg of er goed voor hem gezorgd was, werd het hem te veel en bekende hij de bezoeker dat hij te veel kreeg om te sterven, doch te weinig om te leven. Bovendien had hij maagpijn van het water dat naar loog smaakte en wilden ook de hondebeten in zijn been niet genezen.

— De oude vrek! zei Megapolensis kwaad: — Wij hebben hem alles gegeven voor uw nooddruft. — Ik vermoed, dat hij het beste voor zichzelf houdt.

Nog diezelfde avond zond Megapolensis de chirurgijn om de wonden van Jogues te verzorgen. Het was ten hoogste tijd want het koudvuur was reeds ingetreden.

Het was al begin november, toen pater Jogues op een nacht heimelijk aan boord werd gebracht van het jacht "De Goede Hoop", waarmee Govert Loockermans hem naar Nieuw Amsterdam bracht. Weinige dagen later werd hij door dokter Hans Kierstede in de pastorie gebracht, waar Anneke Jans een zacht bed voor hem spreidde.

* * *

Oorlog of geen oorlog met de Indianen — de kinderen moesten als het even kon hun Sinterklaasfeest hebben. Anneke Jans ging naar de compagnieswinkel, doch daar was, door al die vluchtelingen, weinig of niets meer te koop.

— Komen jullie bij ons? vroeg Anneke hoopvol, toen Marretje met suiker, kandy en speculaaskruiden uit de kelder kwam.

— Zal Bogardus het goed vinden?

— O ja, als 't voor de kinderen is .... Ze lachte.

Bogardus was een man, die van gezelligheid hield. Hij gekscheerde graag met zijn stiefdochters en was door de aanblik van een kind in de wieg vertederd. Temeer, nu Anneke hem reeds drie kinderen had geschonken.

Toen Willem voor 't eerst op zijn dikke beentjes door het voorhuis liep, lag het nieuwe broertje Cornelis al weer in de wieg.

Daarna schepte Anneke even adem, maar niet lang, want in het voorjaar van 1643 repte de oude Trijn Jonas haar stramme benen nog eenmaal naar de pastorie nu haar dochter Anneke voor de derde maal van haar tweede man in de kraam kwam.

— Jonas zal hij heten, zei Bogardus, toen hij het knaapje aan een van zijn beentjes vasthield en het op de billetjes tikte omdat het niet wilde huilen.

Toen het Sinterklaasavond werd, rook de pastorie naar versgebakken speculaas. Tante Marretje kwam met haar Elsie, die nu al negen jaar was; Govert en Ariaantje brachten hun Marretje mee. Zij was twee jaar, een watervlug deerntje. Ze was ook op het water geboren!

Bogardus, vergenoegd om een huis vol gezelligheid terwijl er zoveel misère was, rakelde het vuur op, zodat de waterketel begon te zingen. Anneke verschoonde nog gauw de kleine Jonas en gaf hem de borst. Allen zaten in afwachting.

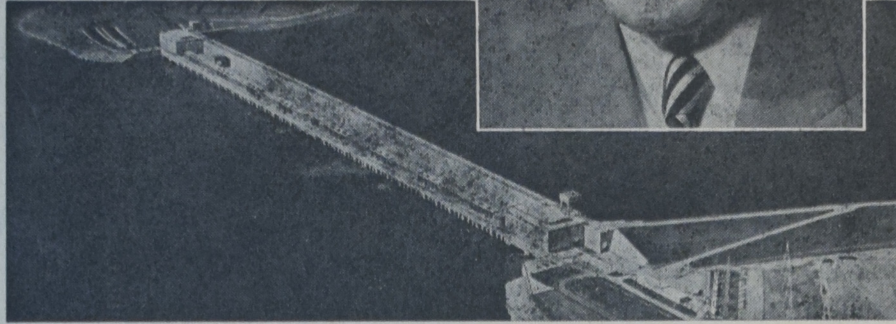
(Wordt vervolgd.)

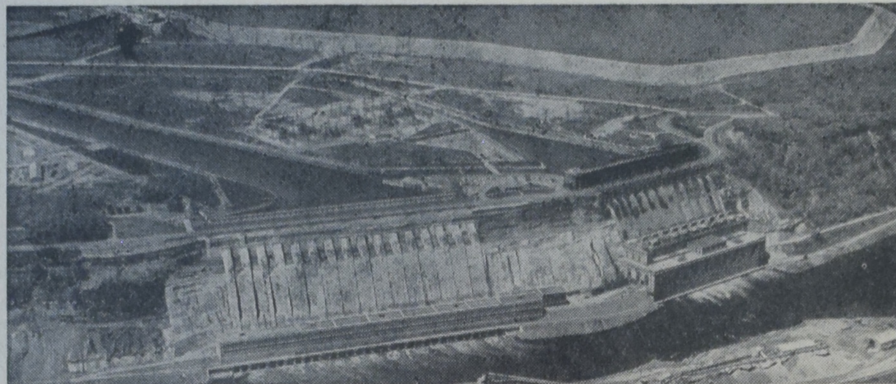
Zo bouwden zij Canada

Ingenieur Holden beteugelde het water.

Op een ochtend in October 1915 stond een jonge ingenieur van de Ontario Hydro te rillen bij het optekenen van waterniveau's bij de nieuwe Eugenia electriciteitscentrale. Maar toen zijn aantekeningen in de ijskoude stroom vielen, dook hij ze zonder bedenken knarsetandend achterna. Hij ziet er op 68-jarige leeftijd uit, of hij het weer zou doen. Hij is Dr. Otto Holden, die op 15 Juli aftrad als hoofdingenieur van de Ontario Hydro na een 47-jarige loopbaan, die hem het respect van de hele wereld bracht en waarin hij bij vrijwel ieder belangrijk project op het gebied van door waterkracht gewonnen electriciteit in Ontario betrokken is geweest.

Dr. Otto Holden, die onlangs aftrad als Hoofdingenieur van de Ontario Hydro, is bij vrijwel elk project in verband met door waterkracht gedreven electriciteit in de provincie betrokken geweest, dat van de St. Lawrence (boven) en de Niagara electriciteitswerken no. 1 en 2 (onder) inbegrepen.

"Het zijn voldoening schenkende jaren geweest, die de moeite zeker geloond hebben", merkte hij kort voor zijn aftreden op. "Geen ingenieurswerk is het product van de hand of het hoofd van één man, maar het doet goed te weten, dat je je steentje bijgedragen hebt — terug te kijken op een moeilijke taak en te zien, hoe het een provincie hielp zich te ontwikkelen".

Energiek, vastberaden en vol humor als hij is (zijn voorouders zijn half Engels, half Iers) — en een ingenieur in merg en been — heeft Dr. Holden nooit spijt gehad "gebleven te zijn, waar ik gelukkig was", ondanks verleidelijke aanbiedingen van andere kanten buiten de Hydro, toen zijn naam bekender werd.

Otto Holden kwam in 1913 bij de Commission als een tekenaar na aan de Universiteit van Toronto zijn B.A.Sc. behaald te hebben en daarna zijn graad van civiel ingenieur. Hij was 22 jaren oud en de Hydro slechts zeven (haar oprichter was Adam Beck). En Holden was één van een groep van ongeveer 75 toegewijde mannen, samengepropt op de twee bovenste verdiepingen van het oude Continental Life Building in Toronto op Bay en Richmond Streets (dat nu gesloopt wordt).

Zijn eerste werk was ook het eerste voor de Hydro, n.l. het bouwen van de nu verouderde Wasdell Falls electriciteitscentrale aan de Severn River. "Ik heb meer grijze haren gekregen om die dam van 14 voet dan om enige andere, waar ik sindsdien aan gewerkt heb", grinnikte hij. "Er waren geen grote moeilijkheden, denk ik, maar alles was gloednieuw voor me en het leek een geweldige onderneming".

Van Wasdell Falls, met de laagste valhoogte ooit ontwikkeld, ging hij over tot de bouw van de tweede electriciteitscentrale van de Commission, Eugenia aan de Beaver River, die nog altijd de grootste heeft.

Dat was nog maar kinderspel, lessen voor de grote Hydro-projecten, die zouden komen. Dr. Holden's verantwoordelijkheden breidden zich gestadig uit. In 1918 werd hij belast met het ontwerpen van waterleidingswerken. Zijn bekwaamheid kwam ten volle tot zijn recht bij de Cameron Falls electriciteitscentrale aan de Nipigon River en later bij de Queenston-Chippawa electriciteitswerken in Niagara, destijds de grootste van hun soort ter wereld. Later werden ze herdoopt en kregen de naam Sir Adam Beck-Niagara electriciteitscentrale no. 1 naar de eerste voorzitter van de Ontario Hydro.

Otto Holden had de leiding bij het ontwerpen van alle projecten aan de Ottawa River, waarvan er één naar hem genoemd werd. Hij was tien jaren lang, tot 1947, hoofd-ingenieur voor de waterleiding bij de Hydro, toen hij benoemd werd tot onder- directeur, belast met het toezicht op het ingenieurswerk, en tenslotte tot hoofd-ingenieur.

Zijn moeilijkste werk?

"Zij leken allemaal moeilijk in de tijd, dat je ze onder handen had. De moeilijkheid van het werk hangt niet van de omvang alleen af, maar al met al denk ik, dat de St. Lawrence het interessantste was. Het vereiste zoveel coördinatie en alles moest zo precies kloppen, er waren zoveel onderdelen, die in elkaar moesten grijpen."

Behalve zijn zware taak bij de Hydro heeft Dr. Holden in het internationale comité gezeten, dat belast was met het ontwerp en de bouw van de herstellingswerken in de Niagara River.

Hij is zeven keren in tien jaren over de oceaan geweest, lezingen houdend op internationale conferentie's, Europese en Russische systemen bestuderend en als adviseur optredend voor Australië's reuzen-electriciteitsproject in de Snowy Mountains. "Ontario Hydro is overal bekend", zei hij trots. "Zelfs de Russen weten alles over de Niagara werken". Onder zijn vele onderscheidingen bevinden zich het eredoctoraat in de technische wetenschappen van zijn alma mater, en de benoeming tot "Electrical Man of the Year" verleden jaar door zijn collega's in de industrie.

"Nu", zei hij onlangs, "ga ik er voor een poosje mijn gemak van nemen. Ik zag Graaf de Lesseps 50 jaren geleden één van de eerste zwaarder-dan-lucht vluchten in Canada maken, en nu vlieg ik in enorme straalvliegtuigen. Wij plachten te spreken over Ontario's overvloedige waterkrachtbronnen en ik heb ze bijna uitgeput gezien. Daarom hebben we meer en meer tot stoomkracht terug moeten keren. Maar wetend, wat zich in mijn leven ontwikkeld heeft, zou ik niets durven zeggen over de toekomst, die de wetenschap ons zal brengen."

(Can. Scene).

"Slang" in Australie

Niet alleen in Noord Amerika, ook in Australië komt de immigrant "slang" tegen, woorden die hij in het vaderland niet tegenkwam in het boekje, waaruit hij Engels leerde. De man die de papieren van de binnenkomende emigrant afstempelt en zegt "She's right mate" bedoelt "Alles is in orde, vriend". "Cop this" betekent "Kijk hier eens naar" of "Luister hier eens naar". Misschien hoort u wel een en ander dat u bekend voorkomt. "Have a kiker" of "Take a kiker" betekent eveneens "Kijk hier eens naar" en verschilt niet veel van het Nederlandse "even kijken". Het is Nederlands taaleigen dat het Australische "slang" binnengedrongen is. "A good cop" betekent een koopje of een gelukje. Lijkt dit niet veel op "goedkoop"?

Een man wordt soms "a bloke" genoemd. Een kind is "a kid", wat ook al veel weg heeft van "kind" in het Nederlands. "A real bonzer sheila" is een mooi meisje. "A beaut bloke" is een aardige man. "Fair dinkum" betekent echt, evenals "dinky-die" en "the good oil". Een "no-hopper" is een man zonder hersens, bekwaamheid of ambitie. Dit zijn uitdrukkingen die niet steeds gebruikt worden, maar als u deze en ander "slang" kent bent u "Fair dinkum Aussie, dinky-die, sport!"

(Emigratiekoerier).

Bloem-emblemen van de Canadese Provincies

DE BLOEM VAN DE PROVINCIE NOVA SCOTIA

(Canadian Scene) — Nova Scotia was de eerste provincie, die een bloem als embleem koos. In 1901 werd de Trailing Arbutus erkend als het symbool van deze provincie.

De Trailing Arbutus is ook bekend onder de naam Mayflower. Deze bos-wingerd kreeg die naam van de Pelgrim-vaders, die zijn lieflijke bloemen voor het eerst zagen, toen zij in het troosteloze New England landden. Na een lange en wanhopige winter schenen de zachtrose bloemen een hoopvol teken en daarom noemden zij hen de Mayflower naar het schip, dat hen naar de nieuwe wereld gebracht had.

In de eerste lentedagen, in Maart, wanneer de wintersneeuw nog maar net gesmolten is en de zon de aarde begint te verwarmen, openen de knoppen met de rose toppen zich tot bleke bloemen, die half tussen de bladen verscholen zijn. De bloemtrossen blijven tot Mei bestaan en verspreiden een rijke, kruidige geur. De bloemen worden gewoonlijk bestoven door vroeguitvliegende insecten.

De Trailing Arbutus behoort tot de heide-familie en wordt vooral gevonden in naaldbossen, weidelanden, bergbossen en in zandstreken; dikwijls in hele veldjes, die min of meer de grond bedekken. Deze plant is een tengere kruipplant, die soms 15 voet lang wordt, met taaie, harige stengels. De hele plant groeit en vertakt zich dichtbij de grond, vandaar zijn naam, die komt van het Grieks, epi — op en gaea — de aarde.

De mooie geurige bloemen van de Mayflower zijn altijd geliefd geweest bij de mensen van Nova Scotia. Voor de Confederatie van de Canadese provincies vertoonden munten, die in Nova Scotia geslagen werden, postzegels, vlaggen en bulletins van het oude leger van Nova Scotia de rose bloemen van de Trailing Arbutus. Bij de laatste reis van het Koninklijk Paar naar Canada waren geschenken aan de koninklijke bezoekers, tafelversieringen en desserts versierd met de Mayflower, het symbool van de provincie.

De bloem van de provincie Nova Scotia, de Trailing Arbutus

Wanneer zal 't zijn ?

Of is het gauw een jubileum?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact, te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Maakt anderen deelgenoot van de belangrijke gebeurtenissen in Uw leven. U hebt meer vrienden dan U denkt.

Voor verdere inlichtingen zie linkerbovenhoek van pagina 10.

ECHTSCHEIDINGEN

Door Dr. R. Kooistra

III

Nog eens: De Canadese situatie

Sinds mijn laatste artikel over de Canadese situatie met betrekking tot het echtscheidingsvraagstuk hebben zich weer enkele nieuwe feiten voorgedaan, die het noodzakelijk maken om nog eens Uw aandacht voor deze zaak te vragen. In ons laatste artikel maakten we melding van de veel-besproken CBC-uitzending tijdens welke een vrouw werd geïnterviewed, die verklaarde dat zij gedurende de laatste vier jaren een bedrag van $12.000.— als bijverdienste had geïnd, door op te treden als "co-respondent" in echtscheidingsgevallen; dat wil dus zeggen, dat deze vrouw zich leende voor het spelen van de rol van de vrouw waarmee de man, die echtscheiding zocht, overspel zou hebben bedreven.

Het schijnt, dat deze vrouw, nu zij opnieuw kennis heeft gekregen aan een man (zij is zelf ook gescheiden) minder gevallen voor haar rekening neemt dan voorheen het geval was, omdat haar aanstaande man zeer van streek raakt door deze methode van bijverdienste. Hoewel de vrouw later heeft verklaard, dat haar hele verhaal maar als een grap (een vreemde overigens!) bedoeld was, heeft dit interview voor de CBC een geweldige beroering teweeg gebracht. De "Attorney-General" van Ottawa, de Procureur-Generaal, Mr. Roberts, de hoogste rechts-ambtenaar van de Provincie kwam deze zaak ook ter ore en heeft een grondig onderzoek gelast.

Daarbij kwam aan het licht dat een zekere Miss "Anne Preston" in drie verschillende echtscheidingsprocedures als "co-respondent" was opgetreden. Haar foto werd gepubliceerd in de dagbladen van Toronto en kwam in handen van de rechtskundige adviseur van de betrokkene. Het bleek toen, dat ze helemaal geen "Anne Preston" heette, maar een Mrs. Eleanor Cass was, die in de stukken betreffende de beide andere echtscheidingen, waarin haar foto als bewijsstuk was ingesloten, Nadine Fraser en Irene Williams genaamd was.

Maar dit was nog niet het merkwaardigste van de zaak. Het ergste was, dat Mrs. Cass, een jonge en zelf ook weer gescheiden vrouw, op een persconferentie verscheen en openlijk verklaarde dat zij met geen van de drie echtscheidingen iets uitstaande had. Wat was nu het geval? Na zes jaar huwelijksleven verkreeg zij na een procedure, die ongeveer een jaar duurde in September van het jaar 1958 haar definitieve echtscheiding. Tijdens de procedure had Mr. Theodore Nasimok, haar advocaat, haar gevraagd om een foto, die hij beweerde nodig te hebben voor de procedure. Blijkbaar heeft Mr. Nasimok die foto laten vermeningvuldigen en gebruikt in drie verschillende echtscheidingsgevallen, die door hem en zijn collega's Kazman en Kuzmoenka zijn "verzorgd".

Zo schijnt het dus mogelijk te zijn dat men, om aan de eisen der wet tegemoet te komen niet slechts met een betaalde "co-respondent" overspel speelt en dit laat ontdekken door een particulier detectiven-bureau, zoals we de vorige maal hebben uitgelegd, maar dat men ook dit spel niet meer nodig heeft door een foto van een willekeurig persoon bij een verdicht verhaal als bewijsstuk in te sluiten en dit zelfs zonder voorkennis of bewilliging van de betrokkene. Het spreekt wel vanzelf, dat de advocaten zich voor deze "diensten", die hen zelf geen geld kosten, een behoorlijke som in rekening kunnen brengen.

De Procureur-Generaal heeft dan ook onmiddellijk stappen ondernomen om aan de practijken van het advocaten-bureau met zijn buitenlands-klinkende namen een einde te maken. Volgens ons wetboek van strafrecht is een ieder, die tracht opzettelijk de loop van het recht tegen te werken of te verhinderen schuldig aan een strafbaar feit, dat met twee jaar gevangenisstraf kan worden gestraft (Section 119, Criminal Code, which states that everyone who willfully attempts to obstruct, prevent or defeat the course of justice is guilty of an indictable offence and liable to two years' imprisonment).

Zo zit men dus in Ottawa op federaal niveau en in Toronto op provinciaal niveau te worstelen met het recht dat 'struikelt op de straten" in verband met de echtscheidingsprocedure. Een van onze rechters heeft als zijn mening uitgesproken, dat *in negen van de tien gevallen* het bewijsmateriaal inzake gepleegd overspel gefingeerd is. Het is dus zo, dat de rechters en, wat Quebec en Newfoundland betreft, de volksvertegenwoordiging zich opzettelijk laten bedriegen; anders zouden velen, die nu "wettig" gescheiden zijn, hun ongehuwde staat niet herkregen hebben.

Het is al met alles een ernstige zaak. Als recht en gerechtigheid zoek raakt in één gebied, is er grote kans dat er ook op andere terreinen corruptie zullen ontstaan. Men leze bijv. in het Juli nummer van "Het Beste", de Nederlandse uitgave van de Reader's Digest het artikel over "Het schandaal van de pseudo-vaders". Het is gebleken dat in deze vaderschapsprocessen 30 tot 40 procent van de ongehuwde moeders onschuldige mannen aanklagen. Dikwijls betalen deze onschuldigen ook nog, omdat zij vrezen voor moeilijkheden in de uitoefening van hun beroep als zulk een zaak ruchtbaar zou worden. Het artikel zegt letterlijk: "Bedrog en chantage vieren hoogtij".

Professor Dr. Pittirim A. Sorokin schreef onlangs een artikel in Christianity Today over "The depth of the Crisis: American Sex Morality Today". Hij zou gemakkelijk spel hebben in deze dingen verder bewijsmateriaal te vinden voor zijn stelling, dat we leven in een tijd van grote crisis en dat onze cultuur moet worden gekarakteriseerd als overheersend "sensate", een sensuele verwording.

* * *

De vraag die natuurlijk onophoudelijk gesteld wordt in verband met de echtscheidingssituatie in ons land is deze, of de bestaande wetten wel genoeg ruimte geven voor het blijkbaar veelvuldig voorkomend verlangen naar echtscheiding. Een opinie-onderzoek heeft onlangs uitgewezen, dat 75 procent van de Canadese bevolking ervan overtuigd is, dat een vernieuwing van de echtscheidings-wetgeving noodzakelijk is.

In een "Macduff Ottawa Report" van Febr. jongstleden lezen we: "Because there is no other ground (dan overspel nl.), men and women who want some relief from a marriage that has become intolerable must lie and cheat if they want to put it to an end. To help them profesional "investigators" and professional "co-respondents" have set themselves up in a flourishing business. The courts and Parliament often further the sham by looking on through their blind eye."

Vandaar ook het pleidooi voor verruiming van de echtscheidingsgronden door de toevoeging van tenminste kwaadwillige verlating, mishandeling en ongeneeslijke krankzinnigheid. Vandaar ook dat een predikant van de United Church, Rev. J. A. Davidson, zich aldus uitlaat: "Yes, the time has come for the broadening of divorcelaw in Canada". Hij critiseert "our adultery-only rigorism with all its attendant hypocrisy and perjury and moral ambiguity." Hij is van mening "that the institution of marriage will, in the long run, be better protected by more realistic provisions for divorce then we have at present."

In MacLean's Magazine van Maart 1958 stelde Henry L. Cartwright, een advocaat te Kingston, Ont., voor, dat twee jaar van gescheiden leven voldoende reden zou moeten zijn voor het verkrijgen van echtscheiding "without any allegation of fault on the part of anyone." Wij hopen op dit artikel nog nader terug te komen in verband met een bespreking van de echtscheidingsgronden.

Een voorvechter voor de verruimde echtscheidingswetgeving van Engeland verklaarde: "Ten minutes of adultery is apparently considered worse in Canada than three years of desertion or a lifetime of cruelty."

Toch hebben alle pogingen tot nu toe schipbreuk geleden. Met uitzondering van Nova Scotia waar echtscheiding mogelijk is op grond van mishandeling (cruelty) is in geheel Canada echtbreuk nog steeds de enige grond, waarop zij mogelijk is. Nog in Mei van dit jaar weigerde de Senaat een echtscheidingsaanvrage in behandeling te nemen van een vrouw in Quebec, die als reden voor haar verzoek had opgegeven "kwaadwillige verlating" door haar echtgenoot, die sindsdien wegens diefstal in de gevangenis werd opgesloten en na zijn vrijlating eenvoudig verdween en niets meer van zich liet horen.

Vanwaar deze klaarblijkelijke traagheid van de regering om in deze situatie verandering aan te brengen? Volgens Canadese ingewijden moet de hoofdoorzaak gezocht worden bij de Rooms-Katholieken. Het Rooms-Katholieke kerkrecht laat de echtscheiding niet toe, omdat het huwelijk immers één van de zeven Sacramenten is. Tegen deze beschouwing komt soms critiek vanuit de RoomsKatholieke kerk zelf, denk maar aan het Nederlandse boek "Dokter Vlimmen". Wat de Rooms-Katholieke kerk betreft "divorce is non- existent" (We zullen later nog zien, dat dit maar zeer betrekkelijk het geval blijkt te zijn bij Rome).

In ons huidige democratische systeem kan eigenlijk geen enkele Liberal of Progressive-Conservative politicus zich veroorloven een standpunt in te nemen, dat de Rooms-Katholieken, of beter misschien nog de Rooms-Katholieke kerkelijke hiërarchie tegen zich in het harnas zou jagen. Voeg daarbij dat er (gelukkig) nog altijd in het Protestantse kamp een sterke afkeer van de echtscheiding aanwijsbaar is en het is gemakkelijk te begrijpen dat onze volksvertegenwoordigers er de voorkeur aan geven maar wat door te gaan met het officiële geknoei, liever dan zich werkelijk te interesseren voor een herziening van de bestaande echtscheidings-wetgeving. Zo probeert men de kerkelijken te vriend te houden door de wet niet te wijzigen en degenen, voor wie het huwelijk niet zo heilig is, dat zij bij gerezen moeilijkheden de echtscheiding afwijzen, door hen met een schijn des rechts hun zin te geven.

R. Kooistra.

Mannen die gevreesd worden

"We zullen jullie komen begraven", was het ijskoude dreigement, waarmee de hoogste persoon van Communistisch Rusland, Nikita Khrushchev de Amerikanen tijdens zijn bezoek aan Amerika de rillingen op het lijf joeg. Maar het blijkt meer en meer, dat Khrushchev niet alleen staat in zijn machtspositie op het wereldtoneel. Naast zich en soms blijkbaar tegenover zich vindt hij de geheimzinnig grijnzende Mao Tse Toeng van het moderne China en sommigen menen, dat Khrushchev in stilte bevreesd is voor de macht van de chinezen.

MAO TSE TOENG

Mao was niet de oprichter van het communisme in China. Hij was diep vernederd door zijn armoede, toen een mede-student op school, om hem te helpen als de armste jongen van de klas (hij was toen 14 jaar) hem een baantje als bediende aanbood. Later, nadat hij zich door zelfstudie wat had opgewerkt, werd hij dikwijls pijnlijk getroffen door de verwaandheid waarmee professoren hem behandelden, toen hij een eenvoudige assistent was in de bibliotheek van de Universiteit te Peking.

Mao wilde graag het boerenvolk onderwijzen. Al op jonge leeftijd had hij bij zichzelf vastgesteld, dat het eenvoudige volk op het platteland — hoewel miskend door dichters en geleerden — het enige eerlijke volk was, waaruit een trots, verlicht, hersteld en verenigd China zou kunnen verrijzen.

Buitenlanders waren voor hem — en voor de meeste nadenkende jonge Chinezen — barbaren, zwendelaars en tirannen. Christelijke zendelingen waren nog verachtelijker dan wereldse Westerlingen; "met grote neuzen, rode gezichten en met schapenluchtjes" — omdat ze de Chinezen een huichelachtige, pseudo-Confusiaanse verdediging van de Westerse overheersing predikten. Toen ontdekte hij in 1918, door toedoen van Professor Chen Tuhsiu en de bibliothecaris van de universiteit Li Tao-chao (de beide grondleggers van het Chinese Communisme) de gedisciplineerde "alwetendheid" van Marx en de overweldigende eenvoud van Lenin met hun magnetische aantrekkingskracht voor zo menige jonge, teleurgestelde idealist. Hier was dan, tenslotte, een plan voor actie . . .

Het is waar, er zouden wel enkele herzieningen nodig zijn om het communisme passend te maken voor de Chinese omstandigheden, maar dat besefte Mao pas in 1924, toen door de dood van Sun Yatsen de macht van de Kuomintang in handen kwam van Chiang Kaishek.

In 1927, toen de Chinese communistische partij gebroken en verstrooid was, werd Mao door de afgezant van Moskou, Kameraad Manabendra Nath Roy veroordeeld als "volkomen onbetrouwbaar, iemand die hardnekkig en moedwillig al onze revolutionaire plannen saboteert". Mao viel in ongenade en werd verdreven uit het Chinese Politburo en de Partij Front Commissie.

Ongeschokt en vol moed bleef hij vasthouden aan zijn geloof, dat het hart van een succesvolle revolutie in China te vinden was in het boerenvolk. Zijn trouwe vriend was generaal Chu Teh, die ook later zijn vertrouweling bleef. Zij samen werkten de plannen uit voor de beroemde guerrilla strategie en taktiek waarmee de naam van Mao voor altijd verbonden is.

Vanaf die dag was voor Mao het geweer net zo belangrijk als de sikkel. "Revolutie", zei hij "is geen diner-partijtje, geen letterkundig opstel noch een schilderij. Het kan niet tot stand komen "zachtjes, geleidelijk, voorzichtig, bedachtzaam, respectvol, beleefd, eenvoudig en bescheiden". De laatste vijf van deze acht bijvoeglijke naamwoorden zijn wonderlijk genoeg ontleend aan de Confusiaanse Analects, welke Mao thans zegt te verachten, maar die telkens in zijn publikaties opduiken.

Zo werd het patroon gelegd voor de grote worsteling tegen de machten van Chiang Kai-shek, welke uitliep in de "Lange Mars", een van de meest beroemde gebeurtenissen in de militaire geschiedenis. In de herfst van 1934 zagen ongeveer 100.000 boeren van het leger, dat Mao en generaal Chu hadden gebouwd, dat hun posities in Fukien en Kiangsi onhoudbaar werden en zij begonnen aan een mars, die hen 8000 mijl zou verplaatsen van het Zuiden naar het Noorden van China.

Aan het einde van die mars was viervijfde van hen ten prooi gevallen aan ontberingen, ziekten en oorlog. Maar zij die overbleven vormden de harde kern van de bitterste vechters in geheel Azie. Om dit kader van veteranen werden de nieuwe rode legers gebouwd, die later Chiang Kai-sheks strijdkrachten vernietigden in de beslissende veldslagen van de burgeroorlog in December 1949.

Mao's eerste vrouw, waarschijnlijk die waarvan hij het meeste hield, werd in 1928 door Kuomintang ter dood gebracht. De meeste van zijn naaste vrienden in die moeilijke tijd werden eveneens gedood, gemarteld of gevangen gezet. Drie van de vijf kinderen, die Mao in zijn tweede huwelijk kreeg werden gedurende de "Lange Mars" bij boeren achtergelaten en zijn sindsdien niet teruggevonden.

Als de zelfaangestelde leider van het Maoistische Marxisme concentreert Mao thans alle macht in China in zijn eigen handen. Hij erkent, dat China Rusland nodig heeft zoals Rusland China nodig heeft. Maar het is duidelijk dat hij de hulp van Rusland verlangt zonder Russisch toezicht. En Rusland heeft dit nieuwe, Aziatische communisme met respect geaccepteerd.

NIKITA KHRUSHCHEV

In het verloop van een interview in 1958 kwamen Nikita Khrushchev en zijn voorname Engelse gast op het onderwerp van de Russische raketbases. "Ik behoef slechts een knop in te drukken", zei Khrushchev rustig, "en jullie zouden de lucht in gaan!" Dat was geen bedreiging en geen bluf — alleen maar een eenvoudige vaststelling van een feit.

Het is waar, dat de tegenwoordige baas van het Kremlin de macht heeft, helemaal alleen te beslissen of hij die beslissing zal nemen of niet. Hij is de enige persoon in Rusland, die deze finale beslissing nemen kan.

Nooit tevoren in de geschiedenis heeft een mens zoveel macht bezeten om een dergelijke verwoesting over de aarde te brengen. Nooit is de wereld zo afhankelijk geweest van de geest, het karakter en het temperament van een mens, die zulk een beslissing op leven en dood kan nemen.

Wat voor een man is deze Khrushchev? Heeft hij voldoende evenwicht en voorzichtigheid om zijn vinger in bedwang te houden en niet op de knop te drukken in een ogenblik van razernij, haat of onverstand?

Uiterlijk is de 66-jarige Khrushchev verre van aantrekkelijk. Een korte, corpulente man met een opvallend buikje en een groot, kaal hoofd. Hij lijkt wel wat op een oudgeworden worstelaar. Iemand beschreef hem eens in het Engels als "remarkable ugly, with his blue-black eyes, the three prominent wens on his cheeks, and two gold teeth in his looselipped mouth". En de verslaggever Bob Considine schreef: "He walks like a bear, rolling a bit as he goes".

Bijna allen die hem gesproken hebben, zeggen, dat Khrushchev "charme" heeft. Adlai Stevenson zegt, dat "his manner is unpretentious and jovial, his laugh quick and infectious, and there is an unmistakable ring of authority in his voice". Zijn bezoekers worden op hun gemak gezet en komen vaak naderhand bij hem vandaan terwijl ze nog nalachen om een van zijn geestige uitvallen. Hij loopt over met de volkswijsheid van alledaagse spreekwoorden en in tegenstelling tot de typische Sovjetambtenaar spreekt hij graag en gemakkelijk over zijn kinderen en kleinkinderen.

Maar zijn charme en wellevendheid kunnen plotseling en zonder waarschuwing omslaan in een opvliegend karakter. Eric Johnson schreef: "he swings from cordiality to flaring anger" en anderen stemmen daarmee in. Maar de woordenrijkdom van de baas van Rusland verbergt waarschijnlijk meer dan zijn karaktergebreken. Zijn gezellige manieren, simpele humor en vloed van woorden leiden de aandacht af van de brute hardheid, intelligentie en bekwaamheid als politiek leider.

Antoine Pinay, de vorige Minister-president van Frankrijk en thans minister van financien noemde Khrushchev een bruut, een lomperd, maar zeer intelligent. En de Amerikaanse Senator Hubert H. Humphrey, zei, na een vergadering die een dag duurde, dat Khrushchev een sluwe, geslepen man was, die wist wat hij wilde.

Dr. Leo Dudin, die onder de ijzeren vuist van Stalin een college teacher in de Oekraine is geweest, zegt van hem: "Deze man is geheel zonder principes, zonder een spoor van communisme of enig ander idealisme. Hij heeft duizenden vermoord, zijn naaste vrienden niet uitgesloten. Vergeet niet, dat alleen zij, voor wie liegen en brutale kracht een tweede natuur was, omhoog konden komen onder Stalin".

Terwijl buitenlanders onder de indruk komen van zijn scherpzinnige geest en handigheid als een uit het volk opgekomen politicus leggen zij, die vanonder zijn regiem zijn weggevlucht, en meer ervaring hebben, de nadruk op de wreedheid en ongevoeligheid die hij getoond heeft in de dagen toen hij Stalins toegewijde beul was. Zij beschouwen zijn vriendelijkheid en de politiek van co-existentie als een stuk toneelspel.

Meer en meer gaat men inzien, dat Khrushchev in staat is, om zich in te leven in de rol, die hij op het moment het geschikste acht. Wellicht treedt hij in Rusland het liefst op als de goedige beschermer van de boeren, begaan met hun alledaagse dingen. In het buitenland treedt hij het liefst op als een eenvoudige, democratische ziel. In Finland besteeg hij een locomotief en speelde hij lustig met de stoomfluit. In India nam hij de sikkel uit de handen van een arbeider, om te laten zien, hoe men in Rusland gras maaide.

Maar toen hij in 1958 een toespraak hield tot een groep schrijvers in Rusland, zei hij: "Indien de Hongaarse regering enkele schrijvers had doodgeschoten, zouden ze nooit zoveel moeilijkheden gehad hebben. En ik mag wel opmerken, dat ik in zo'n geval niet zou hebben geaarzeld.

Leeke-dichten

Hondentrouw

Zomeravond, schemeravond,
kleine wolkjes, zacht getint,
doen het zonlicht mee verbleken,
blaad'ren rits'len in de wind —

even wil ik nog gaan wand'len
door de lanen in het bos,
en mijn makker aan de ketting,
'k spreek tot hem en laat hem los —

tweemaal zeggen is niet nodig,
want hij weet het en verstaat,
dat zijn baas ook deze avond
even naar het bospad gaat —

en hij rent dan, vrolijk blaffend,
mij vooruit door 't kreupelhout,
menigmaal ging hij zo mede,
raakte met het pad vertrouwd —

toch bewaart hij altijd afstand
en die trouw vergeet hij niet,
telkens staan en achterom zien,
of hij nog zijn baas wel ziet —

dan alleen weet hij zich veilig,
en die schrand're hondenkop,
die vertelt mij telkens weder,
daar mij baas, daar pas ik op —

hondentrouw, 't oog op zijn meester,
aan de ketting, ver van huis,
zomeravond, schemeravond,
samen uit en samen thuis.

V.

In deze rubriek geven wij af en toe een plaatsje aan gedichten van lezers. Hoewel wij de technische eisen niet te hoog stellen, zullen de inzendingen toch aan bepaalde standaardvoorwaarden moeten voldoen. Hierover kunnen wij echter geen correspondentie voeren en inzendingen kunnen niet geretourneerd worden.

INGEZONDEN:

Brief aan een Jonge Vriend

Beste Jongen:-

In de Immigranten mijmeringen van Arie in Calvinist-Contact van 24 Juni j.l. werd er over jou en je moeilijkheden geschreven. Want dat het moeilijkheden zijn voor je, dat je niet genoeg of niet naar Jezus' wederkomst denkt te verlangen, daarvan ben ik overtuigd. Ik zou daarom graag op grond van mijn eigen ervaringen met je willen spreken in deze brief.

Om te beginnen zou je deze vraag niet gesteld hebben als de Heiland je niet interesseerde.

Hoe zou je het vinden als de Heiland nu ineens bij je binnen kwam en zei: "Vertel je moeilijkheden nu maar aan mij. Ik zal je er wel eens mee helpen." Fijn he? Als je al je zorgen en problemen ineens met Hem kon oplossen. Zie je, dat je daarmee eigenlijk al het antwoord op je probleem hebt? Je hoeft niets te *doen* om naar de Heiland te verlangen. Hij deed alles. Hij werkte ook die bekommernis in je hart dat je niet of niet genoeg naar Hem verlangt. Jij hoeft alleen maar met Hem te praten en al je tekortkomingen, ook in je verlangen en liefde, aan Hem te vertellen. En als je dan weet dat je zo gaarne met de Heiland, ook over dat verlangen naar Zijn wederkomst wil spreken, dan zeg Hem maar dat je zo gaarne zou willen dat Hij eens kwam, opdat je Hem al je nood eens zeggen kan. En daarmee kom je dan dus eigenlijk niet alleen met je wensen, hoewel het een wens is, maar ook met je verlangen en liefde. Want dat is het. Ons spreken met God, onze Heiland, (want dat is God ook) mag niet alleen een verlanglijst zijn, maar ook een geven van onze liefde en dank. Tegen je Moeder zeg je ook wel eens misschien, "wat houd ik toch veel van je" of "wat bent U toch een lieve Moeder" en dat vindt ze fijn om te horen. God hoort dat ook gaarne van ons, hoe menselijk en gebrekkig onze liefde ook is. Hij ziet ons hart en kent ons beter dan wij onszelf kennen en daarom ook bidt Zijn Heilige Geest die in ons is, voor ons. Omdat die Geest zoveel beter de geringste roerselen van ons hart herkent, dan wij zelf. En als je zo heel gewoon met Hem spreekt, zoals je ook vol vertrouwen met je aardse Vader je moeilijkheden zou bespreken, dan zal je Hem wel niet met je lichamelijke ogen zien, komende om je uit je problemen te helpen, maar wel zal Jezus je geestelijke ogen openen, en dan zie je dat Hij er al is voor je, al is Hij nog niet zichtbaar wedergekomen. Maar ook moet je dan trachten volgens Zijn wil te leven en zoals er in de Bijbel staat "je zaligheid met vrees en beven werken". Bang zijn dat je iets tegen Zijn wil doet, waardoor Hij bedroefd van je heengaat.

Ik was 23 jaar toen ik mijn Moeder verloor en ze schreef me het 7de vers van Psalm 25 in mijn Bijbeltje: Gods verborgen omgang vinden, Zielen daar Zijn vrees in woont. 't Heilgeheim wordt aan Zijn vrinden, Naar Zijn vreeverbond getoond. Ik heb onder meer ook die moeilijkheden gehad die jij nu hebt en dacht ook altijd zelf er iets aan te moeten doen. En 't enigste wat we moeten doen is wat deze Psalm zegt, en daar heb ik me altijd aan vastgehouden. En ik bewaar het in mijn hart als een waarschuwing en als een belofte. Zeker, we zijn nooit zonder zonde. Maar toch is het een verschil of we in een nauwe verbinding met de Heiland leven en Hem over ons leven laten beslissen. 't Gaat namelijk toch niet anders als dat Hij het voor ons beschikt heeft en door tegen Zijn wil in te gaan kunnen we alleen alles wat Hij goed met ons voor had, zelf ten kwade keren. Er zijn zoveel dingen waar we beslissen moeten. Hoevaak b.v. kunnen we ons door een leugentje een voordeel verschaffen of moeten we om der waarheid wil zelfs een grote kans laten lopen. Gods verborgen omgang te genieten eist beslissingen naar Zijn wil. Leugen is b.v. nooit naar Zijn wil, hoe gering wij de leugen somstijds ook vinden. En zo zijn er meer beslisingen die we tegen Zijn wil kunnen nemen en waardoor wij die wonderbare omgang met Hem, afbreken. En dan blijven we alleen achter. Vraag je dus steeds af of God je daden goedkeurt en indien je weet van niet, vraag je af, of dat kleine of zelfs grote voordeel waard is, de vrede en de blijheid die de omgang met God ons geeft, daarvoor op te geven.

Zou je zonder je Heiland willen leven, mijn onbekende vriend? Neen? Nu dan is het verlangen er toch, al is het er dan maar in beginsel. God heeft je ook het leven geschonken om het in Hem lief te hebben. Hij heeft dat leven gemaakt en we hoeven het niet als waardeloos te beschouwen. Bij je vraag dacht ik dat je waarschijnlijk denkt dat je dan pas een kind van God bent en naar Jezus wederkomst verlangt, als je boven het leven uit een sterk verlangen naar Jezus wederkomst hebt. Wij zijn allen 'in beginsel" kinderen van God. Eerst als we eenmaal bij Hem zullen zijn, zullen we het weer volkomen zijn met al de eigenschappen daaraan verbonden. Je bent zo jong en hebt het leven pas gekregen. En dat leven dient ook om je op te voeden en steeds meer klaar te maken voor Jezus' wederkomst, 't zij bij je dood, 't zij dat Jezus komt terwijl je nog op aarde bent. Maar . . . hoe meer je van 't leven zal zien, levende dicht bij Hem, hoe meer je zal gaan verlangen naar Zijn komst, omdat je, zoals ook in het stukje "Verlangen naar de toekomst" hetgeen in Calvinist-Contact van July 15 stond, steeds meer zult zien hoe het mooie in het door God geschapen leven, door Satan tot een samenraapsel van zonde en vuilheid, gemeenheid en bedrog, is gemaakt. En dan verlang je naar de heiligheid en zondeloosheid die Jezus weer in het leven en ook speciaal in je eigen leven, zal komen brengen.

God zegene je en zij je nabij, en allen die Hem zoeken.

Je toegenegene
E. W.

FOOLS

We, who headshaking, eat the world's fears
for breakfast —
skirmish in Algiers — ;
hear with a disapproving face
the foolishness of nations —
self-invited tears — ;
We, not so foolish to be world's fools,
we are the fools.
And always will remain until we see
the world's sickness, wrong, and misery,
as the sum total of our little sins . . . .
from where the world's foolishness begins.

T.F. Willius

This poem is not too strong from a technical point of view. Something is wrong with its meter for it is quite a study to read it properly.

To express the thought that we are fools and that we shall remain fools if we do not discover our own sins, can not be done in the way the poem has it. The period between "we are the fools" and "and always will remain" makes this sentence to say that we shall stay, continue to be — and this is not the intention of the poet.

I also do not admire "we will" instead of "we shall", not even in poetry (unless it is justified for some reason).

Yet the poem shows enough understanding of the foolishness of sin and a sufficient ability in bringing this understanding across to publish it. I like its beginning that we eat world's fears for breakfast and particularly that we as Christians do so headshakingly. How easily so we assume as Christian the attitude of being a spectator on the grand stand instead of being participants in present world-history. We don't want to be held co-responsible with De Gaulle for the riots in Algiers. Yet there our sins of omission accuse us. And they do so all over the world. "Our sins rise up against us, prevailing day by day" (Ps. 65), for we are in a real sense "debtor both to the wise and the unwise" (Rom. 1:14). May the poem bring this thought home to us.

R. K.

ON YOUR WAY

RECOGNIZING GOD IN ALL THINGS

Thus saith Jehovah, Because the Syrians have said, Jehovah is a god of the hills, but he is not a god of the valleys; therefore will I deliver all this great multitude in thy hand, and ye shall know that I am Jehovah.

I Kings 20:28

Benhadad, the king of Syria, had suffered a great defeat in his fight against Israel. And his servants could not understand why this had happened. In their heathen way of thinking, conceiving of Jehovah as some tribal deity, they said, Israel was successful because its god was a god of the hills. But let the Syrians now fight Israel in the valley, and then they will be victorious.

Thus, the following spring, Benhadad once more came against Israel with a very large army. And this time they faced the Israelites in the valley. And at this time also, Ahab, the king of Israel, himself was afraid that he might not be able to withstand that mighty host.

The Lord, however, sent a prophet to tell him not to be afraid. For, although the Syrians had said, God is only a god of the hills and not of the valleys, they would experience that Jehovah was the only living God, at all times and everywhere the supreme Sovereign.

We are inclined to ridicule the superstitious reasonings of those Syrians, who imagined the God of Israel to be some local and tribal deity. But we may well beware that we do not commit the same mistake ourselves. For we, too, sometimes have the tendency to forget that God is both: a God of the hills and of the valleys.

Also today there are those who would cut up their lives into two compartments: a sacred and a secular. They say this part is my religious life; but the other part belongs to the secular sphere. For such people God is the God of the hilltops of their religious experience; but He is not in the alleys of their secular lives. On Sunday they go to church and want to serve the Lord; but during the week they do not recognize Him or His Word in their daily lives.

For example, they will insist that in the church services only psalms and approved hymns may be sung; but in their homes the latest song hits are heard, no matter how thrashy in words and music. On Sunday the radio and television must be turned to religious programs only; but during the week any program may be seen and heard.

Thus we might go on, multiplying such examples of dual living. Is it any wonder that those who live that way will always suffer spiritual defeat? For whenever God is excluded from any part of our lives, it is exactly in that part that there will be a failure. No, our whole life should be devoted to God. That is the glory of the Reformed confession about the sovereignty of God and the duty of man to live to His glory. God must be recognized in everything!

A. Persenaire.

ZORGEN VOOR DIEFENBAKER

Een regering, die regeert bij de gratie van de kiezers is eigenlijk nooit zonder moeilijkheden. Dat ondervindt de Progressive Conservative Canadese regering onder Prime Minister John G. Diefenbaker deze dagen weer heel duidelijk. Met een enorme ommezwaai van de volksgunst ten nadele van de Liberale voormalige regering werden de P.C.'s in het zadel gezet, maar jaar op jaar werd het volk, voorzover het 'brood en spelen" verwachtte, teleurgesteld en dan is een volksmassa nooit ver van het punt, waarop het geroep van "kruist hem" kan losbarsten.

De Diefenbaker-regering, die nu al voor het vierde jaar met economische moeilijkheden, werkloosheid en depressie te kampen heeft, schijnt een nieuwe storm van tegenslagen tegemoet te gaan.

Vlak nadat in Juni 1957 de Conservatieven aan de regering kwamen, moesten zij het hoofd bieden aan een scherpe "recessie", die een recordhoogte in de werkloosheid veroorzaakte en driemaal een financieel tekort op de landsbegroting tengevolge had.

De laatste keer kon Minister van Financien Fleming hoopvol vertellen, dat hij voor het komende jaar een klein overschot (12.000.000) verwachtte, omdat hij voorzag dat de economie weer tot ongekende hoogten zou klimmen, nadat hij drie jaar achtereen een tekort had moeten verdedigen.

De werkloosheid bleef ook de laatste winter heel dicht bij de hoogte van 1958 en was een benauwend probleem, maar Mr. Fleming gaf uitdrukking aan zijn vertrouwen, dat het in een overvloedige economische opleving spoedig verminderen zou.

Maar vandaag hangen er nog donkere wolken aan de horizon en er is een grote kans dat de economen gelijk krijgen, die beweerd hebben, dat Canada wankelt op de rand van de diepste economische crisis sinds de dertiger jaren. Werkloosheid dreigt dit winter erger te worden dan in enig ander jaar sinds het begin van de laatste wereldoorlog.

De federale regering, die nog niet bereid is, deze problemen openlijk toe te geven, maar er ondertussen wel maatregelen tegen probeert te nemen, heeft al stappen in die richting gedaan. De beperkingen voor de verschaffing van geld voor de bouw van huizen zijn aanzienlijk verlicht. Het plan voor winterwerk in de gemeentelijke diensten is uitgebreid. En dit is wellicht nog maar een begin, aangezien een tweetal comitees nu al wekenlang vergadert om meer mogelijkheden in dezen onder ogen te zien.

Het is nu welhaast zeker, dat Minister Fleming inplaats van een tegoed van $12.000.000 aan het einde van het belastingjaar met een vierde tekort op zijn begroting zal komen. Wanneer Premier Jean Lesage van Quebec doorgaat met zijn plan om in Januari een ziekenhuisverzekering in te voeren, waaraan de federale regering een bijdrage van $15.000.000 heeft toegezegd, dan is het bedrag van het overschot daarmee al overschreden. Daarbij komen dan de verschillende schema's die de regering intussen ontworpen heeft om de werkloosheid te bestrijden en een lagere belastingopbrengst dan verwacht werd, doordat de economie niet zo steeg als voorspeld was en dan is het welhaast zeker, dat er dit keer weer geen overschot, maar een tekort zal zijn.

De regering is bijzonder bezorgd over het werkloosheidsprobleem en er is reden om aan te nemen, dat die bezorgdheid niet alleen is opgewekt door de sombere voorspellingen van sommige deskundigen, maar ook door de sterke daling van de waardering van het Canadese volk voor de Conservatieve regeerders.

De verkiezing van een liberale regering in Quebec was een daverende klap voor de Conservatieven, die plotseling hun steunpilaar in de vorm van de Union Nationale zagen wankelen. En de nederlaag van de Conservatieve provinciale regering van New. Brunswick was eveneens een moeilijk te verwerken feit voor Diefenbaker en zijn collega's, omdat het zo geheel onverwacht kwam.

Bovendien kwam in Juni het slechte nieuws, dat de Gallup Poll, een publiek opinie onderzoek aantoonde, dat in het gehele land het publiek maar voor slechts 42% de Conservatieven wilde steunen. Waren de Conservatieven in de Gallup Poll van Juli 1958 22 procent boven de Liberalen, ze waren nu gedaald tot een punt, waar het verschil maar 2 procent meer was . . .

In Ottawa kwam de federale regering opnieuw in moeilijkheden toen zij aangezicht tot aangezicht kwam te staan tegenover de meest krachtige oppositie in het land, n.l. de premiers van de 10 provincies. Prime Minister Diefenbaker had bijna drie jaar geleden de belastingconferentie tussen de provincies enerzijds en de landsregering anderzijds afgebroken "voor twee maanden" maar tot nu toe was die conferentie niet voortgezet. Totdat in Juli van dit jaar de topmannen van de Canadese provincies opnieuw bijelkaar kwamen om met Diefenbaker een overeenkomst uit te werken inzake de verdeling van belastingen.

De grootste moeilijkheden kwamen voor Diefenbaker vreemd genoeg van zijn vriend premier Leslie Frost van Ontario, die zo'n belangrijke rol speelde in de verkiezing van de federale Conservatieve regering in 1957.

Onder de geldende regeling draagt Ottawa 13 procent van de inkomstenbelasting over aan de provincies, plus 50 procent van de successierechten en nog enige andere inkomsten, welke in de betreffende provincie geheven werden. Bovendien is er dan nog de zgn. equalization grant, een soort subsidie waarmee de inkomsten van elke provincie uit deze belastingverdeling op het peil wordt gebracht van het gemiddelde van Ontario en British Columbia. De totale kosten van deze twee programma's is meer dan 800 millioen dollar per jaar.

Premier Frost bracht een kleine explosie teweeg, toen hij bij de opening van de conferentie 50 procent van income- en corporation taxes eiste voor de provincies. Wanneer dit aangenomen zou worden met behoud van het equalization grant programma zouden de uitgaven voor de federale regering tweemaal zo hoog worden, 1.600 millioen per jaar. Wanneer Ottawa niet aan deze eis kon voldoen, deed Mr. Frost een beroep op de regering om Ontario toestemming te verlenen tot het instellen van een indirecte omzetbelasting door een amendement op de grondwet. Aangezien Mr. Frost moet weten, dat een kans om een dergelijk grondwetswijziging tot stand te brengen practisch niet bestaat, schijnt het, dat hij erop aandrijft, dat de Provinciale regering stappen zal nemen, waarvoor de critiek en de klachten van de bevolking verwezen kunnen worden naar Ottawa. Elke beweging in deze richting is opnieuw een bedreiging van de steeds onvaster positie van de Diefenbaker regering, waarvan het gezag zozeer berust bij de gunst van het volk.

De Invoer van Europese auto's

Volgens gegevens, bekend gemaakt door het Canadese Dominion Bureau of Statistics is de invoer van Europese personenauto's in april met 8.2% toegenomen, vergeleken met april 1959. Het aantal in april van dit jaar uit Europa ingevoerde auto's bedroeg 14.517, hetgeen betekent 28.9% van de totale Canadese markt voor automobielen, tegen 26.5% in april 1959. In dezelfde maand bedroeg de invoer van Amerikaanse modellen 35.607, 4.3% minder dan in april 1959.

In totaal werden in april 50.124 auto's verkocht, 0.8% minder dan het vorige jaar. In de eerste vier maanden van dit jaar werden uit Engeland en de andere Europese landen 40.272 auto's in Canada ingevoerd, hetgeen een vooruitgang van 19.1% t.o.v. de eerste vier maanden van 1959 betekent.

Het aandeel in de Canadese markt dat de Europese auto's nu innemen is 26%. Het is dan ook niet te verwonderen dat men zich in Canada ongerust begint te maken over deze steeds toenemende invoer, die een zeer nadelige invloed heeft op de eigen industrie. De Canadese regering, daartoe aangezet door de automobieindustrie, beraamt zich momenteel op middelen om deze invoer tegen te gaan.

De invoer van automobielen uit het Verenigd Koninkrijk is vrij van rechten. De invoer uit landen, waarop het meest begunstigingstarief van toepassing is, wordt belast met 17½% ad valorem. De ingevoerde en de in Canada vervaardigde auto's worden belast met 11% salestax en met 7½% accijns op de prijs die de fabrikant de dealer in rekening brengt.

De President van de Engelse Board of Trade, de heer Reginald Maudling, heeft reeds te kennen gegeven dat Engeland niet zal berusten in een eventuele heffing van invoerrechten op Britse automobielen.

Het Department of National Revenue stelt momenteel een uitgebreid onderzoek in naar de kwantumkortingen, die aan Canadese dealers worden gegeven. Deze kortingen verlagen namelijk de zg. "value for duty" en resulteren dus in een vermindering van de verschuldigde invoerrechten.

Dat de Canadese automobielindustrie zich niet ten onrechte bezorgd maakt, blijkt uit de volgende cijfers:

Invoer van personenauto's uit Europa (inclusief Engeland):
1955: 22.000 stuks — 1959: 114.000 stuks.

Productie van personenauto's in Canada:
1955: 375.000 stuks — 1959: 300.000 stuks.

Werkgelegenheid in fabrieken van automobielen en -onderdelen:
1956: 67.000 — 1959: 56.000.

Ditmaal geen overwinnaarsblik in de energieke ogen van Prime Minister Diefenbaker, als hij gefotografeerd wordt met de premiers van de Canadese provincies op de Dominion-provincial tax-sharing conference te Ottawa (zie bovenstaande artikel). Het zelfvertrouwen en de zekerheid van succes schijnt meer op de gezichten van de provinciale bestuurders te lezen te zijn. V. l. n. r. E. C. Manning van Alberta, J. R. Smallwood van Newfoundland, L. J. Robichaud van New Brunswick, T. C. Douglas van Saskatchewan, L. M. Frost van Ontario, J. G. Diefenbaker, E. Lesage van Quebec, en W. A. C. Bennett van British Columbia. Afwezig de premiers van Manitoba, Nova Scotia en Prince Edward Island.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Grand Rapids, Mich. (I) T. E. Hofman te Calgary, Alta. Te St. Thomas, Ont. L. Van Delden te Racine, Wis. (Reformed Church).
Te Hamilton, Ont. Dr. P. Y. de Jong te Pella Iowa, U.S.A.

Bedankt voor Barrhead—Westlock, Alta. en Edson, Alta. Cand. T. Wevers te Prairie City, Iowa, U.S.A.
Voor Cobourg, Cornwall, Renfrew en Iron Springs Cand. L. VanderHeide te Collingwood, Ont.

Aangenomen naar Collingwood, Ont. Cand. L. VanderHeide te Collingwood, Ont.

DEDICATION NEW CHR. REF. CHURCH GALT, ONT.

July 28, 1960 will be a day to be remembered for a long time to come by the congregation of the Christian Reformed Church at Galt, Ontario.

That night the dedication of the beautiful new church building took place in an impressive service. Well over 300 people attended this festive occasion for us as a congregation. The dedication service was divided in two parts, the first being the more or less informal part. Mr. Nick DeKoning, as our master-of-ceremonies very ably took charge of this. Greetings were brought by Galt's mayor, the Hon. A. White, on behalf of the City; by Brig. A. F. Parkinson, Salvation Army, Pres. of the local Ministerial Assoc. on behalf of all the churches; by Rev. J. Moerman on behalf of the local Reformed Church; by Mr. De Groot, Vice Pres. of the Consistory of our mother-church, the Chr. Ref. Church of Kitchener.

Rev. A. Persenaire of Dundas brought the greetings of Classis Hamilton. Many delegates from sister-congregations were present with us to join us in thanksgiving to God Who led us to this unforgettable Ebenezer in the life of our congregation.

The keys of the church were presented to the Consistory by Mr. G. Bulthuis, supervisor of our building project. Presentations were made to the new church by the Boys & Girls Club and Y. P. Soc.

Then our minister, Rev. J. G. Kunst mounted the platform and at this time the Vice Pres. of the Consistory, Mr. D. Elgersma brought in the pulpit Bible. After some reading from Scripture our pastor spoke about Isaiah 40:9 where the wonderful task of the church in the community is portrayed by the prophet. The Church is bearer of the "good tiding" and it is said to her: "Say unto the cities of Judah, behold, your God!"

During the service the joint Reformed-Chr. Reformed Choir "Con Amore" sang a few special numbers for us in a commendable way.

In singing and in speaking that memorable evening we all mingled in bringing thanks to God Who gave us this celebration after a building program which lasted from June 1959 untill then.

After the service the congregation and the guests enjoyed a fine social hour together in the church basement.

The Consistory.

Mr. and Mrs. Duval Thompson of North Tonawanda, N.Y. announce the marriage of their daughter

VALINE ELLEN

to

MR. CHARLES ZIETSMA

of Burlington, Ont.
The wedding will take place Aug. 26 D.V. in the 3rd Presb. Church of North Tonawanda, N.Y. at 7:30 o'clock. Rev. A. Bodey officiating.

Future Address:
905 Logan S.E.
Grand Rapids, Mich., U.S.A.

Op Dinsdag, 2 Aug. 1960, nam de Heere tot Zich onze lieve man, vader, behuwd en grootvader

JELMER GROENEWOLD

in de leeftijd van 58 jaar.

Dat zijn heengaan was in de volle zekerheid des geloofs, strekt ons allen tot rijke troost.

Psalm 23 (onberijmd)

Uit aller naam:
J. Groenewold—Veenkamp
kinderen en kleinkinderen.

Duncan, B.C.

Zangersdag te Elora, Ont.

Op Maandag 1 Augustus werd in het prachtige Gorge Park te Elora, Ont. de jaarlijkse "Zangersdag" gehouden van de Christian Choir Association of Ontario. Evenals vorig jaar kunnen wij ook thans weer schrijven, dat onder een stralende hemel en in een heerlijk fris klimaat, ver genoeg weg van de smook en drukte van dichtbevolkt Zuid Ontario, duizenden een kostelijke holiday hebben mogen genieten, vrienden en bekenden ontmoet en genoten hebben van zang en muziek van 17 zangkoren en drie muziekcorpsen.

Voor de organisatie is het in alle opzichten een hoogtijdag, een dag van spanning en hoop, waarop men ook deze keer weer de voldoening mocht beleven, dat men in het algemeen niet in zijn verwachtingen is teleurgesteld.

Het weer, dat voor het welslagen van een dag als deze zo belangrijk is, kon niet beter. Een andere vraag, die het bestuur van tevoren bezig houdt is: hoeveel bezoek zou er komen. De spanning hierover was ditmaal niet groot, want de Ontario Zangersdag begint een traditie te worden en heeft bewezen; grote aantrekkingskracht te bezitten. Het was een wijs besluit van het bestuur, opnieuw bijeen te komen in het Gorge Park van Elora, dat zo geschikt is voor het ontvangen van een groot publiek, zonder dat het massale onaangenaam wordt. Er is voor alle bezoekers, ook hen die niet speciaal kunstminnaars zijn en voor alle leeftijden wel iets aantrekkelijks in dit gevarieerde holiday-resort.

Hoewel in de morgenuren het bezoek niet overgroot was, bleek omstreeks de middag het publiek evengroot te zijn als vorig jaar en het totale aantal bezoekers is ongeveer 1000 meer geweest (het bestuur gaf als schatting 6-7000).

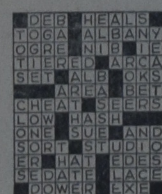
De President, Mr. D. Buma, die juist hersteld was van een ernstig auto-ongeluk, brak in zijn openingswoord nog eens een lans voor de deelname van meer koren en corpsen aan dit blijmoedig festijn. De bezoekers werden later op de dag toegesproken door de Nederlandse Vice-Consul Mr. P. Pel te Toronto, die wees op de waarde van dit Nederlands gebeuren in Canada en op de band, die beide landen bindt en door Prof. W. H. Jellema van Calvin College, die als bezoeker aanwezig was.

Professor A. M. Seymour Swets van Grand Rapids, die tezamen met Keith L. Hopkins van Burlington en Peter Spoelstra van Stoney Creek de jury vormde, maakte de uitslag van het zangconcours bekend.

Deze was als volgt:

SUPERIOR CLASS:	
St. Catharines (New Life)	97½
FIRST CLASS:	
Oshawa (Glory to God)	91
Sarnia (Soli Deo Gloria)	86
Brantford (Praise the Lord)	81½
Mt. Hamilton (Praise the Lord)	80
Wellandport (Soli Deo Gloria)	71½
SECOND CLASS:	
Chatham (Chr. Ref. Choraliers)	82½
London	82
Wallaceburg (Soli Deo Gloria)	82
Barrie (Praise the Lord)	81½
St. Thomas (Gloria in Excelsis Deo)	80½
Brampton (Praise Ye the Lord)	77
THIRD CLASS:	
Strathroy (Creation Gift)	81½
Burlington (Rejoice in the Lord)	74
Drayton (Hosanna)	68½
Jarvis (Soli Deo Gloria)	66½
BRASS BANDS:	
Jarvis Brass Band	84½
Burlington Brass Band	82
Brantford Brass Band	75

ANSWER X-WORD PUZZLE

Een buitenplaats met 12 boerderijen, drie villa's en een half dorp is de erfenis, die geschat wordt op een waarde van meer dan $500.000, welke de 33-jarige spoorwegarbeider Bob Williams te Saskatchewan ten deel viel, samen met de adellijke titel "Sir". Het landgoed is gelegen in Engeland.

Adresveranderingen

Het komt vrij geregeld voor dat wij berichten van adresverandering ontvangen van de "Postmasters", welke achteraf incorrect blijken te zijn. Wij vinden het daarom beter om deze niet meer in behandeling te nemen, doch alleen die adresveranderingen aan te brengen welke de betreffende abonnees zelf aan ons opzenden.

Wilt U er dus vooral om denken, zodra U gaat verhuizen, dit direct even rechtstreeks aan ons door te geven? Vriendelijk dank voor Uw medewerking.

DE ADMINISTRATIE VAN CALVINIST-CONTACT.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact" Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

....

CLASSIFIED ADS

ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements	$ 2.50
Marriage and anniversaries	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Grateful to our Heavenly Father we announce the birth of our second daughter

DIANA BARBARA

Mr. and Mrs. Simon Brouwer
Gordie & Tineke

Wallaceburg, Aug. 4, 1960

The Lord gave us on July 27, a little daughter and sister:

ANITA-JULIA

Ralph and Riemke Hogeterp
Andy
Rose
Lilly
Hazel
Evelyn
Peter

Cayuga, Ont., R.R. 4

Hierbij geven wij kennis van de geboorte van onze dochter

WILMA RUBY

Gode dank, alles wel.

Mr. and Mrs. H. de Vries
Henry
Charles

54 Habitant Dr., Weston, Ont.

Enigste kennisgeving

De Here die leven gaf en leven spaarde heeft ons zeer verblijd door de geboorte van een welschapen zoon en broertje die we

ALBERT

noemen.

B. Elmers
T. Elmers
Reiny
Bertha

Wellandport, 22 July 1960

---

125 ACRE DAIRY FARM

8 mijl van Hamilton. Zeer goed 10 kamer huis. Goede gebouwen, 2 silo's. Deze farm is geschikt voor alle gewassen, zoals aardappelen, tomaten en groenten. Prijs voor de farm $35.000, down $6000. Vee en machineriën en gewassen kunnen overgenomen worden. 28 stuks Holstein vee, bulk cooler, melkcontract. 35 acre haver, 8 corn, 5 ardappelen.

U kunt de gewassen nog zien indien U belang stelt.

Schrijf voor inlichtingen aan no. 1307, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Wilt U een

FARM of een HUIS

kopen in

HAMILTON en OMGEVING?

Bezoek of schrijf

JACK BYLSMA

REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Tel. LI 9-3894

Wij hebben altijd farms te koop.

Engaged:

ALICE MARY WESTRA
and
GEORGE VANDER WOUDE

July 20, 1960

Route 3, Box 130,
Lynden, Washington

18456 - 88 Ave.,
R.R. 1, Port Kells, B.C.

Engaged:

FRANCES MARY VREUGDENHIL
and
THOMAS ALKEMA

173 Queen Street N., Simcoe, Ont.

98 Garden Ave., Brantford, Ont.

August 12, 1960

Mrs. H.J. van Zeumeren announces the marriage of her daughter

IRENE
to
Mr. JIM VAN DER WOERD

on Wednesday, the seventeenth day of August, nineteen hundred and sixty at seven o'clock. Immanuel Christian Reformed Church, Brampton, Ontario. Rev. H.A. Venema officiating.

Future address:
90 Dutch Village Road, Apartment 11, Halifax, Nova Scotia.

Mr. en Mrs. R. Hunnerssen, 46 Woodward Ave., te Brampton, geven hierbij kennis van het voorgenomen huwelijk van hun dochter.

BETTY
met
Mr. ED. SCHIPPER

op Vrijdag 12 Augustus 1960, om 7uur in de "Immanuel" Christian Ref. Church te Brampton.
Ds. P.M. Jonker zal het huwelijk voltrekken.
Receptie in de Odd Fellow Hall te Georgetown.
Toekomstig adres: Glen Williams (Georgetown).

Wanted -

Experienced girl,

with cooking knowledge, for country situation, just outside St. Catharines. 2 Adults. References. Phone MA 5-8730 or write Mrs. Bruce Hill, R.R. 3, St. Catharines, Ontario.

Een zeer goede broodwinning te koop

2 SLAGERIJEN

in het Zuiden van Ontario. Jaaromzet $120.000.00.

Voor verdere bijzonderheden schrijf onder No. 1305 % Calvinist-Contact, P.O. Box 312. Stat. B, Hamilton, Ont.

Burlington Book & Bible House

Any book in print may be ordered through us — Write for illustrated Christian Books & Supplies Catalogue — Visit our modern store

2445 Glenwood School Drive
BURLINGTON, ONT. NE 7-2151

HOLLAND MARSH, Ont. Christian School will be in need of a

QUALIFIED TEACHER

for grades 1 & 2 or for grades 3, 4, & 5 starting September 1, 1960. Each classroom will have less then 30 children. Please send applications to Mr. C. A. Radder, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

Aan de dairyfarm van Ward Bolten, RR 2, St. Mary's kan geplaatst worden

EEN GESCHOOLD WERKER

Huis aanwezig. Hoog loon. Inlichtingen geeft de fieldman van de Stratford Chr. Ref. Church, S. Klaver, 255 Erie St. ,Tel. 4524J.

EXPERIENCED BAKKER

biedt zich aan. Gehuwd, 30 jaar, 1 kind, Hollandse en Canadese ervaring zowel in brood als banket. In Ontario.

Brieven onder no. 1306, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Dames Attentie ! !

Neemt een abonnement op:

Modeblad Marion	per jaar $ 1.60
Handwerkblad Ariadne	per jaar $ 2.50
Knittax Machinebreiblad	per jaar $ 2.25
Knutselblad Na Vijven	per jaar $ 1.80

Proefnummers verkrijgbaar.
Zend Uw abonnementsgeld (bij cheques 15¢ extra) naar:

ESKA *Canada*
P.O. Box 242
WESTON, ONT.

Verhuizen, voordat de school begint?

Hier is Uw kans!

North Yonge slechts $1000.— down, goed onderhouden 6 kamer bungalow, 6% N.H.A. hypotheek.

West End $1000.— down, vlak bij transportatie en winkels, slechts 1 hypotheek.

East End $1500.— down, 6 kamer huis, garage, opnieuw geverfd, gemakkelijke afbetalingen.

Weston. $2000.— down, 6 kamer vrijstaand huis, in een goede omgeving, met bomen, garage.

Vraagt vrijblijvend en gratis advies van:

GERRIT BROOS
Vertegenwoordiger van
HARVEY KEITH, Realtor
181 Eglinton Ave., East, Toronto.
Tel. Zaak: HU 7-3333,
Thuis: BA 5-5139.

HOFNAR SIGAREN

Het meest in trek Een genot om te roken.

CARLTON	22½¢ per stuk
RIGOLETTO	20 ¢ „ „
PERMANENT	15 ¢ „ „
SPLENDID	13½¢ „ „
RIVAL	11 ¢ „ „
SENORITAS SPECIAL	8½¢ „ „
PARADE	8½¢ „ „
CORSO	7½¢ „ „
HALF TIME	6 ¢ „ „

Vraagt Uw leverancier naar HOFNAR sigaren

IMPORTED BY

Top's Importing

1546 MAIN ST. WEST
HAMILTON, ONTARIO

Sole Agent for the Maritimes:
Mr. J. Drost, R.R. 3, Keswick, New Brunswick.

HOFNAR NOOIT FIJNER GEROOKT

Gaat U verhuizen?

dan naar:

VAN'S MOVING & CARTAGE

(eigenaar J. Vander Wal)

Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks
1562 Muir Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office RO 2-7445, residence CR 8-3253

---

225 acre farm te koop

Dicht bij Chr. Ref. Church en school; prima 9-rooms huis, garage; 15 melkkoeien, 9 heifers, 300 kippen, farmimplements (2 tractors enz.) Eigenaar vraagt $15.000.- down. $40.000.- gehele prijs, maar neemt zeer waarschijnlijk met $36.000.- genoegen. Uitstekend land. Een ideale farm, ook voor beef-cattle.

STEWART BRUINSMA
LO 3-8807, Beamsville, Ont.
representing

A. S. Kimberley Ltd.

Real Estate and Business Broker
140 Church Street, St. Catharines
MU 4-7428
25 King Street East, Beamsville
LO 3-8272

FARMS FOR SALE

in the Collingwood, Ont. area, 90 miles north-west of Toronto.
Prices: $5.000 to $13.000.
General farming, dairy, beef, fruit, cash-cropping. Excellent opportunities.

Some jobs available for men and women.

Write to Mr. William G. Groot, Clerk, The Collingwood Christian Reformed Church, 199 Hurontario St., Collingwood, Ont.
Phone 1481 R.

Vacationing on the Wasaga Beach or in the Blue Mountains? You are heartily invited to our church-services, 10 A.M. and 2.30 P.M.

TWEE ZIT- EN SLAAPKAMERS

en kost aangeboden voor twee nette Hollandse meisjes of twee jongemannen. Open vanaf 15 Aug. Voorinlichtingen Phone LI 9-2854
625 Cochrane Road South, Hamilton, Ont.

H. VAN PELT'S
Religious Bookstore
717 Talbot St. St. Thomas, Ont.

Berkouwer. —	The Triumph of Grace in the Theology of Karl Barth	$4.95
idem	Divine Election	$4.50
idem	Faith and Perseverance	$4.—
idem	The Person of Christ	$4.—
idem	General Revelation	$4.—
idem	The Providence of God	$3.50
idem	Faith and Justification	$3.—
idem	Faith and Sanctification	$3.—

Also available in Dutch!!

FOR SALE

140 acre dairy farm. Smithville district. Close to Wellandport on Hwy. 30 cattle. All good farm machinery. Large home with modern conveniences. Only $4000 down. Easy terms. 1 Mortgage.
145 acre mixed farm in Wellandport. 2 family home. Excellent new barn for cattle, 92x36 ft. and 60x30 barn for pigs. New farm machinery. $4000 down. 1 Mortgage with 5%.
32 acre chicken farm in Wellandport for 16,000 broilers. Good house. $5000 down. Easy terms.
50 acre in Smithville. Large home. Cattle and machinery. Only $1500 down. Easy terms.
We are registered mortgage brokers. We will arrange a mortgage for you to help you buy. Call us.

Joseph Rethazy
REALTOR
Smithville, Ontario
Phone WA 6-3953 or WA 6-3293 or WA 6-7029

Gaat U naar Holland ?

Profiteer dan van de

Nieuwe lage KLM tarieven

Toronto — Amsterdam — Toronto

ingaande per 1 October a.s.

17 DAAGS RETOUR Per Propeller DC 7-C **$370.60**
Per Jet DC-8 **$400.60**

ingaande 1 Mei tot 1 October 1960

Jet DC-8 $ 528.80. Propeller DC 7-C $ 492.80

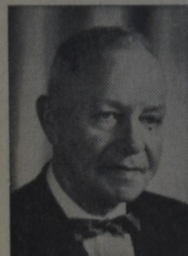
Wendt U voor volledige inlichtingen tot:

C. STEENHOF

BROTHERTON'S TRAVEL SERVICE LTD.,
4848 Yonge Street, Willowdale, Ont.

Reservations for all

AIRLINES - STEAMSHIPS - RAILWAYS - BUSES - TOURS
CRUISES - HOTELS
Passport Service

24 uur service!

Bel op:

CH 1-0811

Ons adres is:

43 CRANE AVE.,
WESTON, ONT.

---

130 acres 1st CLASS DAIRYFARM TE KOOP

40 stuks pure-bred Holstein vee (25 melkkoeien). Groot, goed onderhouden machinepark. Prachtig huis (van alle gemakken voorzien) en goede grote barn. Reeds jaren bestaand melkcontract. Melkcheque over $1.000.- per maand. Deze farm is meer dan 40 jaren in de zelfde familie geweest. Vraagprijs $55.000.-. Gevraagd downpayment $15.000.-. Gemakkelijke afbetalingen op de $40.000.- hypotheek a 6%.
Wij hebben verschillende andere dairyfarms ter verkoop in handen, zowel met of zonder melkcontract.
Ook voor fruitfarms, kippen farms, en broeikassen bedrijven in St. Catharines en omgeving kunt U bij ons terecht.
Wij helpen U met de financiering van Uw downpayment.
Indien U van plan bent eens te komen kijken, schrijf ons even of maak een afspraak per telefoon, opdat wij voldoende tijd voor U beschikbaar kunnen stellen.

KRAAY AND SCHRIEL, REALTORS
29½ KING STREET, ST. CATHARINES, ONT.
Tel. WEbster 4-1813 of WEbster 4-1563